

TRĂIASCĂ PATRIA NOASTRĂ — REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA! TRĂIASCĂ PREȘEDINTELE ȚĂRII — TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul LIII Nr. 12 862

Vineri 30 decembrie 1983

8 PAGINI — 1 LEU

DIN ADÎNCUL INIMILOR — ÎNALȚĂ CINSTIRE REPUBLICII

Astăzi, aproape de cumpăna dintre ani, sărbătorim pentru a 36-a oară Ziua Republicii, ziua în care, la 30 Decembrie 1947, încă o născută venind din adâncuri de istorie se înscrisă în hronica timpurilor ca un fapt împlinit: născuția poporului român de a fi singur stăpîn pe soarta sa, de a se cîmîri potrivit vrierilor și legitimerilor sale interese, de a trăi liber și demn într-o țară liberă și demnă.

Din perspectiva anilor care au trecut de la acea sîfîșit de decembrie al lui 1947, cînd poporul român a instaurat în țară cea mai democratică formă de guvernămînt din îndelungata sa istorie, apare limpede că țara a pîșit atunci pe un făgăș nou al devenirii sale, în cursul acestui rîstîmp fiind, pentru iniția oră, descătușate și puse pe deplin în valoare marile energii creatoare ale tuturor oamenilor muncii, uriașul lor potențial constructiv.

Pe această bază s-a asigurat în toți acești ani o creștere economică de o amploare fără precedent, s-au dezvoltat în ritmuri înalte forțele de producție, toate zonele țării au fost angrenate în circuitul unei vieți industriale dinamice, s-a înnoit profund înfățișarea tuturor așezărilor patriei. Apare limpede, deopotrivă, că proclamarea Republicii a fost piatra de temelie, de început, a vastului proces pe care l-a cunoscut societatea românească în acești ani — întărirea continuă a democrației, afirmarea și dezvoltarea economiei socialiste, cimentarea frăției oamenilor muncii din țara noastră, în care s-au adăugat vechilor și puternicilor temeiuri ale unității noastre altele noi, durabile și profunde: egalitatea deplină în drepturi a tuturor țărilor, fără deosebire de naționalitate, comunitatea lor de interese și aspirații, forța în continuă creștere a economiei socialiste unitare.

Privind cu firească mîndrie drumul străbătut în anii Republicii, poporul român este adînc pîtruns de adevărul că dacă acest drum este jalozat de istorice izbîziri, că dacă, în ciuda multor obstacole ce au trebuit să fie depășite, drumul nostru a urcat mereu, aceasta se datorează faptului că la cirna destinelor noastre s-a aflat Partidul Comunist Român. În toți acești ani, dînd o nouă strălucire bogatelor sale tradiții de luptă revoluționară, de slujire neabătută a cauzei poporului, partidul nostru comunist a fost forța care, cu o exemplară statornicie, a gîndit și elaborat, împreună cu poporul, cîtezătoare programe de dezvoltare a țării, a mobilizat puterile creatoare ale națiunii, a unit într-un unic și mare șoval energie sale, orientîndu-le înspre edificarea unei economii puternice, armonios dezvoltate — ca temelie solidă

(Continuare în pag. a II-a)

Desen de Gheorghe CALARASU

CÎNTARE ROMÂNIEI

**Ți-aduc cîntare, azi, iubită țară,
Fiii ce-n muncă îți slăvesc țara,
Aduc pe timpla ta o zi de primăvară
Și-un gînd de pace pentru ROMÂNIA.**

**Cu CEAUȘESCU-n frunte, porni-vom înainte
Spre a deschide căi ce neumbate sînt;
Acesta ne e gîndul cîtezător, fierbinte
Să ducem faima noastră pe tot acest pămînt.**

**Pe stema ta noi vrem mereu să dăinuim
Pădurile de brazi, de sonde și furnale,
Cîmpiile mînoase cu piinea strămoșească,
Cu vinu-aprins ce curge din marile-ți pocale.**

**Să fie cerul tău senin ca primăvara
Și porumbeii albi să-ți poarte gîndul păcii,
Stîndarul tău să fie mereu aprins ca para
Și să te-nalți de-a pururi, ca țara-a libertății!**

Emilian CORICI
muncitor, Gura Motrului

EPOPEEA CONSTRUCȚIEI

Ideea e-a lvi într-o călătorie. Mă aflam la Port Said și priveam Suezul, cu apa lui cafenie în care se reflectau siluetele vapoarelor într-o dulce amorteală de vară. Trecuram prin delta Nilului și mă așeză nistă estipien pe coasta unei cămle dresate care o făcea pe transatlanticul aflat sub lanțuri. În fața mea văzui piramidele răscolite cum se gîndiseră atîta pînă atunci, cum căsăseră oamenii aceste trepte de granit pînă în desert, cu mijloace materiale și mai ales cu ce istețime înșine-

rească? Imaginea mi-a revenit anul trecut privind sirul nesfîrșit de camioane de la Canalul Dunăre — Marea Neagră care aduceau de undeva pămînt și-l depuneau pe un taluz. Era ca pe o bandă rulantă; treburile să fi fost cîteva milioane de metri pătrați, descărcați dura cîteva minute și pe urmă porneau cu viteză spre locul de unde veniseră. Siluetele citorva poduri, încă în construcție, văzute la Jurnalul de seară al Televiziunii, niste flori date căruia coborîsem cînd încă se lucra pe fundul de beton, periat cu sirma ca și cînd ar fi trebuit ca toată acea pardoseală de ciment să fie

depliată contra infiltrărilor, și cabine zburătoare treceau șuierînd pe deasupra capetelor noastre, strigăte, explozii, undeva în dreapta și stînga: fete asudate, iar căștile acoale ca ale soldaților pe front care păreau fragile ca niste foi de ceapă, parcă negarantînd securitatea celor ce le purtau. Valca Jiului, vagoanele cu cărbuni, adîncul în care coborîi pe niste platforme deschise, fețele negre; ochi alți de albi prin contornat, și lotuși surșurai, eacără aceiași oameni cîntînd cu glasuri răgusite într-o cantină nu prea arătoasă... Epopeea construcției.

De atunci am văzut multe santiere; m-am cădărat în vîrfurile mînturilor, am coborîi în cîmpii, am vizitat cîteva porturi. Ceva se schimbăse. Nu mai semăna. Lopata devenise o piesă anacronică, aproape, desti și ea e bună mai totdeauna; apăruseră mașini constituite în fabricile noastre. Plugul ancestral ajunsese la muzeu, fabrica de tractoare de la Brașov arunca pe piață mii de tractoare; pe santierele României apăruseră uriașe macarale care înlocuiau efortul comun de alțădătat; camioane de mare tonaj; la Galați și la Constanța siluetele vapoarelor date la apă îmi vorbeau

te santiere; m-am cădărat în vîrfurile mînturilor, am coborîi în cîmpii, am vizitat cîteva porturi. Ceva se schimbăse. Nu mai semăna. Lopata devenise o piesă anacronică, aproape, desti și ea e bună mai totdeauna; apăruseră mașini constituite în fabricile noastre. Plugul ancestral ajunsese la muzeu, fabrica de tractoare de la Brașov arunca pe piață mii de tractoare; pe santierele României apăruseră uriașe macarale care înlocuiau efortul comun de alțădătat; camioane de mare tonaj; la Galați și la Constanța siluetele vapoarelor date la apă îmi vorbeau

(Continuare în pag. a II-a)

INTERVIUL TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

acordat ziarului iugoslav „Borba”

După cum s-a mai anunțat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, l-a primit în ziua de 22 decembrie a.c., pe Bogdan Decemric, șeful rubricii de politică externă a ziarului iugoslav „Borba”, căruia i-a acordat următorul interviu:

INTREBARE: România a sărbătorit cea de-a 65-a aniversare a făuririi statului național unitar, moment de seamă în istoria națională. Dacă ați binevoi, tovarășe președine, să ne înfățișați, pe scurt, principalele caracteristici ale drumului parcurs de România în realizarea independenței naționale a statului modern român. În acest context, v-am rugat să subliniați care sînt principalele realizări ale României socialiste, îndeosebi după Congresulul IX-lea al partidului, și cu ce obiective intră ea în anul celei de-a 40-a aniversări a eliberării sale?

RĂSPUNS: Am sărbătorit nu de mult a 65-a aniversare a făuririi statului național unitar român. Aceasta a prilejuit o trecere în revistă a luptelor purtate de poporul român împotriva dominației străine, pentru păstrarea și dezvoltarea entității poporului român și formarea națiunii române, apoi a statului național unitar.

O caracteristică generală a dezvoltării poporului român o constituie faptul că întotdeauna, din vremurile îndepărtate pînă în epoca modernă, populația de pe aceste meleaguri și, apoi, poporul român au acționat pentru a-și păstra ființa proprie, au dus lupte hotărîte împotriva dominației străine — îndeosebi împotriva imperiului otoman, precum și a imperiului austro-ungar.

Chiar în cele mai grele timpuri, țările românești și-au păstrat o anumită autonomie și au constituit — după cum este, dealtfel, bine cunoscut — un sprijin puternic pentru popoarele din Balcani în lupta împotriva imperiului otoman. Aș menționa numai faptul că lupta de eliberare a Greciei a pornit de pe teritoriul românesc, cit și faptul că organizațiile de eliberare ale Bulgariei, inițiate formalmente el de luptă, s-au organizat și au pornit de pe teritoriul românesc, că în războiul pentru cucerirea independenței naționale România a partici-

pat activ și la eliberarea Bulgariei. Sînt, de asemenea, multe momente comune în lupta poporului român și poporului sîrb și altor popoare ale Iugoslaviei.

Doresc însă să subliniez în mod deosebit faptul că numai revoluția de eliberare socială și națională, trecerea la construcția socialismului au asigurat deplina independență a României, lichidarea definitivă a oricărei forme de dominație imperialistă și au permis poporului nostru să treacă la dezvoltarea în forme noi a națiunii române, la consolidarea și dezvoltarea independenței și suveranității țării.

În acest context, un rol deosebit de important îl are puternica dezvoltare economică-socială a României în anii construcției socialiste. Aș menționa, în acest sens, numai câteva date. Astăzi, industria românească produce de peste 50 de ori mai mult decît înainte de cel de-al doilea război mondial. Am dezvoltat puternic noi ramuri ale industriei în sectoarele hotărîtoare ale asigurării progresului multilateral al economiei naționale și întăririi independenței țării. Numai în ultimii 20 de ani industria românească a înregistrat o dezvoltare într-un ritm anual de circa 12 la sută. Practic, peste două treimi din fondurile fixe ale României sînt realizate în acești ani.

Pe această bază am obținut și o creștere puternică a veniului național — de circa 15 ori — am asigurat atît mijloacele necesare dezvoltării țării, cit și ridicării continue a nivelului de trai, material și spiritual, al întregului popor.

Am desfășurat o largă activitate de construcții social-culturale. În ultimii 10 ani realizăm anual circa 150.000 de apartamente. Dealtfel, oricine poate constata activitatea de construcții industriale, agricole, social-culturale care se desfășoară în toate zonele țării. Se poate afirma că una dintre marile realizări ale României socialiste este și aceea că a acționat pentru amplasarea teritoriului cit mai judicioasă a forțelor de producție și pentru dezvoltarea in-

dustrială a tuturor zonelor țării. Am pornit de la faptul că dezvoltarea în mod echilibrat a forțelor de producție în toate județele și în toate zonele țării constituie factorul hotărîtor pentru crearea condițiilor necesare ridicării nivelului de trai și de civilizație al maselor populare, pentru asigurarea adevăratei egalități în drepturi între toți oamenii muncii, între toți cetățenii țării, fără deosebire de naționalitate.

Am putea deci spune că acum, cînd ne pregătim să sărbătorim cea de-a 40-a aniversare a victoriei revoluției de eliberare socială și naționale, antifascistă și antimperialistă, facem un bilanț măreț. Poporul nostru se prezintă cu realizări remarcabile în toate domeniile, ceea ce demonstrează atît capacitatea sa creatoare, dar, mai cu seamă, forța socialismului, faptul că un popor devine stăpîn pe destinele sale poate și-și făurească, într-un timp scurt, o viață nouă, liberă, să-și asigure bunăstarea, fericirea și independența.

INTREBARE: În cele mai înalte foruri de țară, în anul 1982, dumneavoastră, tovarășe președine, ați expus problema renunțării la teza diktatorului proletariului în etapa actuală de dezvoltare și v-ați pronunțat pentru adoptarea tezei statutului democrației muncitorești, revoluționare. Am dori să cunoaștem, în primul rînd, conținutul tezei privind statutul democrației muncitorești, revoluționare și, în al doilea rînd, ce se face în prezent și ce se va face în viitor în România pentru ca această teză să prindă viață?

RĂSPUNS: România a parcurs, în anii socialismului, o cale lungă pe drumul dezvoltării sale materiale și spirituale, dar și al înfăptuirii unor profunde transformări sociale și politice. Analizînd toate aceste mărețe realizări și transformări revoluționare, am ajuns la concluzia că ele sînt rezultatul aplicării creatoare a adevăraților generali la condițiile concrete ale României, al aplicării principiilor socialismului științific, ale materialismului dialectic și istoric, nu după anumite

(Continuare în pag. a VII-a)

O remarcabilă realizare a constructorilor Canalului Dunăre-Marea Neagră: AU FOST ÎNCEIATE LUCRĂRILE DE BAZĂ ȘI AU ÎNCEPUT PREGĂTIRILE PENTRU DESCHIDEREA, ÎN TERMEN SCURT, A NAVIGAȚIEI

TELEGRAMA ADRESATĂ COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român

Mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu,

În numele tuturor constructorilor Canalului Dunăre — Marea Neagră vă raportăm, cu satisfacție și mîndrie, că, drept rezultat al eforturilor depuse, pe santierele noului drum de apă care străbate Dobrogea au fost încheiate lucrările de bază și au început pregătirile pentru deschiderea, în termen scurt, a navigației.

La marea bucurie pe care o încercăm, gîndurile noastre se îndreaptă pline de aleasă dragoste și neămurmită recunoștință către dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, eminent revoluționar, care de aproape două decenii conduceți cu neasemuită înțelepciune și clarviziune partidul și statul nostru, poporul român spre împlinirea celor mai înalte idealuri ale sale de pace și progres.

Epoca Ceaușescu în care avem fericirea să trăim, inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, a dăruit în istoria milenară a României pagini de nepieritoare glorie și împliniri fără precedent.

Noua cale de navigație dintre Dunăre și Marea Neagră se înscrie printre cele mai de seamă citorii ale dumneavoastră, dăruite istoriei și țării, și va dăinui peste veacuri ca o grăitoare mărturie a hărniciei și talentului poporului român. Realizată într-o perioadă cînd în întreaga lume s-au făcut puternic resimțite efectele recesiunii economice, ale crizei energetice și de materii prime, cînd nesăbuită cursă a înarmărilor înghite sume fabuloase, această monumentală operă de artă inginerescă este o nouă și concludentă dovadă a marilor resurse și posibilități ale otîndurilor noastre socialiste, a vocației poporului român de pace și colaborare internațională în slujba civilizației și binelui omului.

La construcția canalului, alături de unități specializate ale Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, de brigadierii al Șantierului național al tineretului și de militarii al forțelor noastre armate, a participat practic întreaga țară. Concepția și execuția noului drum de apă de 61,3 km și a instalațiilor sale, însumînd peste 300 milioane mc excavării și dragaje, peste 4,2 milioane mc betonare și 36 de poduri, dintre care 11 poduri de cale ferată

și rutiere mari, cu deschideri pînă la 160 metri, 2 eluze cu echipamente lor complexe, nolle porturi, între care portul Constanța-Sud, sînt rodul gândirii ingineresti a aproape 40 institute de proiectare și cercetare, al producției de înaltă precizie a peste 100 de fabrici și uzine și al muncii eroice a zeci de mii de excavatoriști, betonisti și alți constructori.

În înfăptuirea acestui grandios obiectiv, inima și conștiința noastră inscruți la loc de frunte numele dumneavoastră, mult stimate și iubite tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu. Cunoscind ca nimeni altul talentul și hărnicia poporului nostru, capacitatea sa creatoare, ați apreciat că stadiul de dezvoltare la care a ajuns industria românească, întreaga economie a țării, face pe deplin posibilă realizarea acestei lucrări de mare importanță. Începînd cu proiectul general și terminînd cu cele de detaliu, soluțiile adoptate și fiecare etapă în parte a construcției s-au realizat sub directa dumneavoastră conducere și îndrumare. În tot timpul execuției, toți cei ce am participat la realizarea canalului v-am simțit alături de noi, ajutîndu-ne cu îndemnul și sfaturile dumneavoastră, îmbărbătîndu-ne să birum greutățile. Ca în toate marile realizări ale poporului român din ultimele două decenii, numele dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii, este astfel încrustat pe frontispiciul de onoare și în realizarea celei mai mari lucrări de investiții cunoscută pînă acum în România.

Considerăm drept o înaltă datorie a noastră ca, odată cu cele mai alese sentimente de dragoste și recunoștință, să vă exprimăm hotărîrea noastră fermă de a nu precupeți nici un efort, de a ne face pe deplin datoria și în cele mai bune condiții și la celelalte lucrări pe care ni le-ați încredințat: Canalul Poarta Albă — Mîdia-Năvodari și Canalul București — Dunăre. Vă asigurăm că, asemenea întregului popor, vom lupta fără orelt pentru înfăptuirea neabătută a politicii interne și externe a partidului și statului nostru, întemeiată pe gîndirea dumneavoastră revoluționară, de excepție, pentru înfăptuirea României — ne cele mai înalte culmi ale civilizației și progresului, pentru trîmfatul păcii și idealurilor de libertate în întreaga lume.

Ion STOIAN, prim-secretar al Comitetului județean Constanța al P.C.R.; Nicu CEAUȘESCU, prim-secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist; general-colonel Constantin OLTEANU, ministrul aodării naționale; Vasile BULUCEA, ministrul transporturilor și telecomunicațiilor; general-colonel Vasile IONEL, director general al Centralei Canalul Dunăre-Marea Neagră

Puterea poporului — puterea țării

„STRUCTURA DE REZISTENȚĂ” A NOULUI EDIFICIU SOCIALIST AL ȚĂRII

De unde s-a plecat? De la o țară în care numai câteva mari orașe erau centre industriale. Statisticile arată că în momentul naționalizării principalelor mijloace de producție, act istoric înfăptuit la noi, câteva luni după proclamarea Republicii, șase mari centre industriale — București, Timișoara, Reșița, Arad, Cluj și Hunedoara — cuprindeau peste 80 la sută din totalul forței de muncă din industrie. Spre aceste centre se îndrețau, în căutare de lucru, oameni din toată țara. Cele mai multe județe erau subdezvoltate și nu aveau posibilități de valorificare a resurselor de muncă.

Unde s-a ajuns? România este în prezent o țară socialistă industrial-agrară în plină dezvoltare. Avem în față un tablou cuprinzând principalele produse realizate în anul 1983, comparativ cu anul 1950. Un tablou bogat în semnificații.

Mai întâi prin diversitatea lui: gama produselor arată varietatea ramurilor industriei noastre socialiste, multe dintre ele fiind „de vîrf”. Primum tabula și vedem, în dreptul anului 1950, numere mici, în dreptul anului 1983, numere mari, care se realizează în 1983: la energie electrică — de la 2.113 la 70.138 milioane kWh; la tractoare de la 3.469 la 68.093 bucati; la rulmenți — de la 217 mi la 105.912 mi bucati; la încreșăminte chimice — de la 0,6 mi la 2.640 mi tone.

Un rol fundamental în dezvoltarea industriei l-a avut faptul că, după cel de-al IX-lea Congres, partidul, secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au promovat o politică realistă și judicioasă privind acumulările. Cota tot mai mare din venitul național au revenit fondului de dezvoltare. Pe această bază, an de an a sporit volumul investițiilor. Dacă în primele trei cincinale investițiile medii anuale nu au fost mai mari de 24 miliarde lei, în următoarele trei cincinale au crescut de peste cinci ori, atingându-se la o medie anuală de 121 miliarde lei. Numai volumul investițiilor din primul doi ani al actualului cincinal este de 1,2 ori mai mare decît totalul investițiilor din perioada 1951—1953.

În condițiile dezvoltării unei industrii puternice, a apărut posibilitatea de a se trece și la modernizarea agriculturii. În consens cu cele mai noi criterii ale științei și tehnicii contemporane. Noua revoluție agrară, pornită din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, are ca scop asigurarea unui important sărit calitativ în agricultura românească. Creșterile sînt mari și în acest domeniu. În 1930 agricultura româ-

Se împlinesc, azi, 36 de ani de cînd România a devenit Republica Socialistă. Se împlinesc 36 de ani de cînd în țara noastră poporul este deținătorul de drept și de fapt, unic, al puterii politice.

De la Republica populară la Republica socialistă de azi, de la realitățile din acei ani de început de nouă epocă în marile înfăptuiri din zilele noastre, până la realitățile din zilele noastre, în care la cîrma destinelor națiunii noastre socialiste se află tovarășul Nicolae Ceaușescu, poporul român a străbătut un drum

glorios, de profunde înnoiri în toate domeniile muncii și vieții noastre. S-a dezvoltat statul socialist, au avut loc prefaceri revoluționare în esența și baza lui socială, au fost perfecționate structurile și mecanismele sale. Pe acest fond, a fost edificată economia socialistă unitară, s-au produs prefaceri calitative de clasă a societății, s-a intensificat procesul de omogenizare socială; a fost făurită unitatea social-politică a întregului nostru popor în jurul partidului. S-a

lucru cu furturile bunurilor materiale și spirituale, cu toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate. Promotorul acestui stil de muncă a fost și este secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, al cărui birou de lucru este țara întreagă. Iată numai câteva argumente. De la Congresul al IX-lea al partidului tovarășul Nicolae Ceaușescu a participat la 207 congrese, conferințe, consfățări, întâlniri de lucru la nivel național; a efectuat 531 vizite în Capitală și în toate județele țării; au fost efectuate 2.013 vizite în întreprinderi industriale, unități agricole, sănășii de conștient etc., dezbătîndu-se la fața locului și soluționîndu-se problemele concrete ale dezvoltării noastre, indicîndu-se căi și mijloace pentru accelerarea procesului multilateral al țării.

Sub impulsul gândirii și acțiunii revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu s-a făurit în acești ani un cadru democratic unic în felul său, care asigură participarea largă, nemijlocită a tuturor cetățenilor țării la conducerea treburilor obștescilor. Să ne reamintim. În acești ani au fost instituționalizate adunările generale ale oamenilor muncii ca for suprem de conducere în unitățile economice, consiliile de conducere muncii, ca organe de conducere colectivă, consiliile de control muncitoresc și comisiile pe probleme în întreprinderi etc.

Au fost create și investite cu largi atribuții organisme cu caracter permanent, care asigură în diverse domenii de activitate participarea largă a oamenilor muncii la elaborarea și adoptarea deciziilor. (Consiliul Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale, adevărat parlament economic al țării, Consiliul Național al Oamenilor Muncii, Consiliul Național al Agriculturii, Industriei, Alimentației, Silviculturii și Gospodăririi Apelor etc.). Au fost instituționalizate largi forumuri democratice cu atribuții de decizie în domenii fundamentale ale vieții economico-sociale și politico-ideologice a țării — Congresul consilierilor oamenilor muncii din industrie, construcții, transporturi, circulația mărfurilor și finanțe, Congresul consilierilor de conducere a unităților agricole socialiste, al întregii țărîni, al consilierilor oamenilor muncii din industria alimentară, silvicultură și gospodărire a apelor, Congresul consilierilor populare județene și al președinților consiliilor populare municipale, orășenești și comunale, Congresul educației politice și culturale socialiste, Congresul educației și învățămîntului etc.

Din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost creat Frontul Democratic și Unității Socialiste, cel mai larg cuprinzător organism democratic al societății noastre, în care sînt reprezentate toate forțele politice, clasele și păturile sociale ce alcătuiesc națiunea noastră socialistă, precum și Organizația Democrată și Unității Socialiste, care asigură în mod organizat participarea cetățenilor care nu sînt membri ai partidului la conducerea treburilor obștescilor.

O expresie concludentă a largului democratic al societății noastre o constituie compoziția organelor centrale și locale ale puterii de stat. Astfel, din totalul celor 389 de deputați în Marea Adunare Națională, 130 lucrează nemijlocit în producție. Consiliile populare cuprind peste 62.000 de deputați — muncitori, țărîni, intelectuali, alte categorii de oameni ai muncii. Corpurile noastre sînt reprezentate oameni muncii din rîndul naționalităților conlocuitoare.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

cietății românești cu structura sistemului său școlar, am ajunge la constatarea că acesta este în dezacord cu structura societății și, deci, cu posibilitățile ei de dezvoltare”.

Unde s-a ajuns? La un sistem de învățămînt deschis tuturor fiilor țării, fără deosebire de naționalitate. La un sistem de învățămînt care asigură un raport direct între ciclul de școlarizare și numărul me în creștere al locurilor de muncă; între structura rețelei de gimnazii, licee și facultăți și dinamica profesoriilor; între calitatea activității economico-sociale și conținutul procesului instructiv-educativ, pregătirea în școală fiind raportată la realitățile prezentului și cerințele viitorului patriei. Și încă un fapt, deosebit de semnificativ: azi, în Republica Socialistă Româniea, nu există profesie, nu există domeniu de activitate pentru care școala românească să nu poată forma cadre cu o înaltă pregătire.

Datorită atenției deosebite a partidului, a secretarului său general, tovarășului Nicolae Ceaușescu, prin scria tovarășii — academicieni doctor inșeni Elena Ceaușescu, care răspunde din partea conducerii de partid și de stat, de învățămînt, știință și cultură, sînt asigurate toate condițiile pentru ca în fiecare școală, în fiecare facultate conținutul procesului de învățămînt să fie la nivelul progresului economico-social de la grîndine până la instituțiile de învățămînt superior.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

cietății românești cu structura sistemului său școlar, am ajunge la constatarea că acesta este în dezacord cu structura societății și, deci, cu posibilitățile ei de dezvoltare”.

Unde s-a ajuns? La un sistem de învățămînt deschis tuturor fiilor țării, fără deosebire de naționalitate. La un sistem de învățămînt care asigură un raport direct între ciclul de școlarizare și numărul me în creștere al locurilor de muncă; între structura rețelei de gimnazii, licee și facultăți și dinamica profesoriilor; între calitatea activității economico-sociale și conținutul procesului instructiv-educativ, pregătirea în școală fiind raportată la realitățile prezentului și cerințele viitorului patriei. Și încă un fapt, deosebit de semnificativ: azi, în Republica Socialistă Româniea, nu există profesie, nu există domeniu de activitate pentru care școala românească să nu poată forma cadre cu o înaltă pregătire.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

cietății românești cu structura sistemului său școlar, am ajunge la constatarea că acesta este în dezacord cu structura societății și, deci, cu posibilitățile ei de dezvoltare”.

Unde s-a ajuns? La un sistem de învățămînt deschis tuturor fiilor țării, fără deosebire de naționalitate. La un sistem de învățămînt care asigură un raport direct între ciclul de școlarizare și numărul me în creștere al locurilor de muncă; între structura rețelei de gimnazii, licee și facultăți și dinamica profesoriilor; între calitatea activității economico-sociale și conținutul procesului instructiv-educativ, pregătirea în școală fiind raportată la realitățile prezentului și cerințele viitorului patriei. Și încă un fapt, deosebit de semnificativ: azi, în Republica Socialistă Româniea, nu există profesie, nu există domeniu de activitate pentru care școala românească să nu poată forma cadre cu o înaltă pregătire.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

Sînt nenumărate acele realități ale țării ce ilustrează, cu forța de convingere a faptelor, drumul glorioș pe care România l-a parcurs în 36 de ani de Republică. La cîteva dintre aceste noi realități ne vom referi în rîndurile ce urmează, cu intenția de a reda, aici, două edificatoare repere: de unde am plecat și unde am ajuns. Două repere ale unui drum mereu ascendent, de cîtezoare proiecte, de remarcabile realizări, dovadă ce poate înfăptui un popor stăpîn pe propria soartă.

În mijlocul oamenilor muncii — unul din momentele dialogului neîntrerupt cu țara, cu poporul

primul mare pas către cuprinderea în instituțiile de învățămînt a tuturor copiilor de vîrstă școlară. Totodată, au fost organizate ample acțiuni pentru lichidarea analfabetismului. Seară de seară, după ce copiii pleacă acasă, alte serii de „elevi” luau loc în băncile școlilor: cei care deveniseră adulți fără să fi avut posibilitatea să învețe să scrie și să citească.

Anii de după cel de-al IX-lea Congres au fost și anii unei profunde revoluții în domeniul învățămîntului. Școala a devenit factor de cultură și civilizație pentru întregul popor. Treptat, s-a trecut la generalizarea învățămîntului de opt ani; la construirea tuturor obștescilor.

Datorită atenției deosebite a partidului, a secretarului său general, tovarășului Nicolae Ceaușescu, prin scria tovarășii — academicieni doctor inșeni Elena Ceaușescu, care răspunde din partea conducerii de partid și de stat, de învățămînt, știință și cultură, sînt asigurate toate condițiile pentru ca în fiecare școală, în fiecare facultate conținutul procesului de învățămînt să fie la nivelul progresului economico-social de la grîndine până la instituțiile de învățămînt superior.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

cietății românești cu structura sistemului său școlar, am ajunge la constatarea că acesta este în dezacord cu structura societății și, deci, cu posibilitățile ei de dezvoltare”.

Unde s-a ajuns? La un sistem de învățămînt deschis tuturor fiilor țării, fără deosebire de naționalitate. La un sistem de învățămînt care asigură un raport direct între ciclul de școlarizare și numărul me în creștere al locurilor de muncă; între structura rețelei de gimnazii, licee și facultăți și dinamica profesoriilor; între calitatea activității economico-sociale și conținutul procesului instructiv-educativ, pregătirea în școală fiind raportată la realitățile prezentului și cerințele viitorului patriei. Și încă un fapt, deosebit de semnificativ: azi, în Republica Socialistă Româniea, nu există profesie, nu există domeniu de activitate pentru care școala românească să nu poată forma cadre cu o înaltă pregătire.

De unde s-a pornit? Pentru a da un răspuns elocvent la această întrebare să deschidem Enciclopedia României. Lucrare apărută în anul 1939. Cităm de aici: „Dacă am face o confruntare atentă a structurilor so-

cietății românești cu structura sistemului său școlar, am ajunge la constatarea că acesta este în dezacord cu structura societății și, deci, cu posibilitățile ei de dezvoltare”.

asigurate nu numai înflorirea artei și culturii, ci și accesul nemijlocit al oamenilor la creația de artă, răspîndirea largă a luminii culturii. Dispunem astăzi de o vastă rețea de teatre, edituri, muzee, cluburi, cinematografe, case de cultură, cămine culturale, săli de expoziții, în măsură să împlinescă setea de cultură a întregului popor.

Dar mai mult decît atât, în anii de aur ai Republicii noastre s-a născut o nouă concepție privitoare la raportul creator — beneficiar al actului de cultură, concepție al cărei strălucit promotor este tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Republicii. În lumina acestei concepții de înalt umanism, de mare frumusețe, poporul trebuie să fie nu numai beneficiar deplin al actului de cultură, ci și participant activ la actul de creație cultural-artistică. În această concepție s-a avut izvorul Festivalului național al muncii și hărniciei, al creației libere „Cîntarea României”, în care s-a vădit cămbinul de afirmare a aptitudinilor și vocației creatoare ale poporului nostru. Acum la încheierea celui de-al IV-a editii și la începutul alteia noi se poate afirma fără teamă de a greși că Festivalul național „Cîntarea României” a devenit vastul crouzet în care se plămădesc noi și noi creații culturale-artistice de valoare, un urias cîmp în care se afirmă talentul și vocația creatoare a milioane și milioane de oameni ai muncii.

Iată numai cîteva cifre privitoare la ultima ediție a Festivalului național „Cîntarea României”. Au luat parte 142.342 formații artistice cu

prînzind 3.341.908 membri și 49.201 cercuri artistice cuprinzînd 1.130.168 membri. Ceea ce se cuvine semnalat, este faptul că în scriitura politică generală a partidului și al statului nostru 9.197 formații artistice cu 203.263 membri și 3.045 cercuri artistice cu 53.553 membri au prezentat spectacole ori și-au desfășurat activitatea în limbile naționalităților conlocuitoare. Alte 2.930 formații artistice cu 58.799 membri și 1.000 de cercuri artistice cu 16.999 membri au prezentat spectacole sau și-au desfășurat activitatea în limba română și în limbi ale naționalităților conlocuitoare.

Dreptul la muncă, la învățare, la cultură, largi posibilități de participare la conducerea vieții economico-sociale și politice — iată numai cîteva dintre drepturile fundamentale ale cetățeanului Românului socialist. Drepturi garantate de Constituția țării, exemplar aplicate în viață. Poporul întreg răspunde grîndii misiunii de a asigura în permanență aceste drepturi și a păstra în permanență prin necurmată strădanie de a munci mereu mai bine, de a investi în întregul său activitate mereu mai multă pasiune, gîndire creatoare și energie, de a valorifica atent, judicios, gospodăresc resursele noastre materiale, pentru ca mărețele obiective ale statului de-al XII-lea Congres, ale Conferinței Naționale, să devină realitate, pentru ca Republica noastră socialistă să înainteze cu pași mari spre viitorul său comunist.

Adrian VASILESCU
Silviu ACHIM

MUNCA — O ÎNDATORIRE DE ONOARE, UN DREPT GARANTAT

În 1948, primul an de existență al Republicii, cînd economia socialistă era la început de drum, forța de muncă ocupată în industrie avea, în totalul populației active, o pondere de numai 12,1 la sută. Agricultorul înregistra atunci un record absolut: 73,5 la sută. Firește, în aceste condiții gama profesoriilor era restrînsă. Noua Constituție, adoptată în anul 1952, prevedea că statul asigură dreptul la muncă pe măsura dezvoltării economiei socialiste.

Dar odată cu intensificarea industrializării socialiste s-au largit posibilitățile în privința diversificării profesoriilor și a creșterii numărului personalului muncitor. Numai în doi ani, din 1948 și pînă în 1950, numărul locurilor de muncă s-a dublat. A sporit, treptat, cererea de forță de muncă în industrie și construcții. Aceste noi realități s-au reflectat în Constituția din 1952; pentru prima oară în istoria României s-a garantat dreptul la muncă fiecărui cetățean al țării.

Congresul al IX-lea a determinat o puternică dezvoltare a industriei socialiste; procesul și civilizația socialistă au pătruns în toate județele, în toate localitățile. Au fost asigurate, astfel, condiții pentru utilizarea optimă a forței de muncă și se oferea șansa unei înalte calificări. Pe această bază, Constituția României socialiste, adoptată în 1953, a legiferat garanțarea dreptului la muncă absolut tuturor cetățenilor țării, fără deosebire de naționalitate, în raport cu cerințele dezvoltării economico-sociale, dar și de calitatea nesăvîrșită, de apăsătoare, de ostentiv. Se deschidea, astfel, fiecărui om al muncii largi posibilități de afirmare profesională și socială.

Dacă în 1950 personalul muncitor era de 2,4 milioane oameni, în 1980, ultimul an al cincinalului precedent, a ajuns la 7,3 milioane. Numărul locurilor de muncă s-a sporit an de an. Chiar și în 1983, într-un an în care, în condițiile unei puternice crize economice mondiale, șomajul a atins cîteva mîi ridicate cote în țările capitaliste dezvoltate, în România numărul personalului muncitor a sporit cu încă 120 de mi de oameni.

În anul Republicii, Partidul Comunist Român a militat neîncetat pentru a asigura tuturor cetățenilor patriei un alt drept fundamental — acela de a participa plenar, activ, constant la viața politică a țării, la conducerea tuturor secțiilor de activitate.

În stîlul de muncă al partidului nostru s-a încetăținit, cu deosebire în perioada de după Congresul al IX-lea al partidului, practica unei consuliari sistematice, a dialogului de

PARTICIPARE ACTIVĂ LA CONDUCEREA SOCIETĂȚII

ACCES LARG LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Reforma învățămîntului, leziferată în primul an al Republicii, făcea

DE CÎND MĂ ȘTIU

De cînd mă știu țărîn al țării mele am demolat cu plugul și cu munca acest pămînt cutreierat de stele și mi-am iubit pădurile și lunca; de cînd mă știu cu fața-mi în cîmp și cred în visul meu ca-ntr-o poruncă căci inima mă leagă de pămîntul udat cu lacrimi, dragoste și muncă; de cînd mă știu, aici îmi este vatra

cu toți ai mei de-a pururi o iubesc și voi ara de-o trebu și piatra căci piatra are suflet românesc I De cînd mă știu țărîn al țării mele m-am înfrățit cu munca și ogorul pe-acest pămînt cutreierat de stele în care, COMUNIST ni-i Viitorul I

Anton STANCIU
muncitor, Galați

UN FERICIT DESTIN

Un fericit destin durăm în țara De muncitori și de țărîni zidită Cu bucurii de rod bogat în vara Eliberării-n pace împlinită.

În glorioase vremuri de lumină Ni-i plaiul românesc etern renume; Republica ne este rădăcină Independentă, suverană-n lume.

În patrie un rost avem și-o soartă Și griul ni se coace din iubire, Cu piine caldă și cu sare-n poartă Ni-i sufletul un prag spre nemurire.

Acasă! Românie-n veșnicie Sub Tricolor ni-i unică cetate. Partidul este flacăra ei vie; Republica trăiască-n libertate I

George COANDA

Înaltă cinstire Republicii

(Urmare din pag. 1)

Acești 18 ani sînt martorii unei vaste și susținute ofensive perfecționării raporturilor sociale, a prihrihrii de conducere profund democratică a societății, sîm semnal asigurării accesului larg al cetățenilor patriei la dezbateri, elaborarea și înfăptuirea programelor de dezvoltare economico-socială, a legilor țării. O susținută activitate pentru formarea omului nou a avut ca rezultat o puternică întărire a conștiinței de sine a națiunii noastre, care se exprimă prin asumarea conștientă de către marea majoritate a cetățenilor a unor înalte răspunderi față de prezentul și viitorul patriei. O intensă activitate internațională, aliată statornic sîm semnal preocupării pentru împlinirea aspirațiilor vitale ale popoarelor, numeroase inițiative și contribuții cu larg ecou în viața internațională în vederea soluționării problemelor lumii contemporane în consens cu marile deciderate ale popoarelor au adus României socialiste în acești ani un larg prestigiu internațional, nenumărați prieteni pe toate meridianele globului.

Toate aceste împliniri sînt legate în conștiința poporului de numele, de gândirea și activitatea secretarului general al partidului, președintelui Republicii noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Acești 18 ani, de cînd to-

varășul Nicolae Ceaușescu se află în fruntea partidului și statului nostru — anii ce se așază firesc în continuitatea unei vieți de autentic revoluționar patriot — au pus cu putere în relief virtuțile sale de profund gînditor revoluționar — deschis noului, capabil să pătrundă esența fenomenelor, să descopere cu înaltă rigoare științifică sensurile evenimentelor —, de strălucit conducător popular care, odine creator în putere poporului său, în capacitatea lui de a asigura neabătut progresul țării, desăpoară o neprețuită muncă de mobilizare și organizare a energiilor națiunii în lupta pentru împlinirea mărețelor obiective propuse. Iată de ce în inima și conștiința poporului epoca ce o străbute este indisolubil legată de numele tovarășului Nicolae Ceaușescu, expresia simțămîntelor sale celor mai ardente constituind-o îngemănarea celor trei cuvinte-simbol ale acestui timp: „Partidul — Ceaușescu — Românie”.

Sărbătorim astăzi pentru a 36-a oară Ziua Republicii noastre, mîndri de a fi urcat tot atîtea trepte spre viitorul patriei, în poftida a nu puține greutăți și obstacole, încrezători în puterile noastre, în capacitatea noastră de a sui mai departe, neabătut, spre noi piscuri, spre culmile civilizației socialiste și comuniste.

Epopeea construcției

(Urmare din pag. 1)

despre o nouă eră. Am mers la hidrocentrala de pe Buzăna, am văzut Bistrița umplînd un lac de acumulare; lângă Argeș, undeva, la mare înălțime, o stație de aluminiu ne anunță că acolo se produce electricitate. Mai încoașe, pe valea Oltului, pe care alțădăz, mă plimbam pasnic cu masina, am văzut cum se mută goselele mai sus. Să ridici drumurile, iată Piramidele noastre! Să scobești stîncile, să construiești un bulevard alpin în Făgăraș, la 2.000 și ceva de metri, pentru stînci alpine, să ascuți în fiecare zi simfonia teribilă a muncii, iată Piramidele noastre! Sub pămîntul Bucureștilor, echipa de mini, că atîceva nu cred că sunt, săză galeriile metroului; trec cîteva luni și aflăm că mai avem o stație, numai marmură și stîlpi, cu vagoane construite pe la Arad, dacă stîbine, iată Piramidele noastre! Privește presa vremii: cociobalele Teului, ale groșilor marxiști, în care am trăit și eu, magistratele care le-au lăsat locul, semetele buildinguri, cu un stîlc citat, grădinele cu a lei pe care aieargă copiii! Dar școlile, dar teatrele, dar sanatoriile, noile cinematografe, pietele în care nu mai trec masini, cu flintile care ar mai trebui să mai și funcționeze, cu acele paridoi de piatră în care sunt inscrustrate simboluri istorice sau, pur și simplu, desene suprasensibile, iată Piramidele noastre! În aer zboară avioane românești, fabrica e la doi pași de casa

mea, undeva lângă Băneasa, unde a mai răsarit un cartier, ridicat mai cu gust, mai sîc, cu accoșurile de oțel. Carierul aviatorilor! La fiecare zi, în București te întîmpină schelele noilor cartiere, o frenezie neîncetată; nu rareori, noaptea văd reflectoare măturînd peisajul nocturn. Nu există odihnă: pe pămînt, sub pămînt, în mine, pe ape, pe șosele, energia acestui veac trepidăzăz; trenuri lungi duc undeva noi masini; șoselele s-au electricizat de mult, imaginea micului ecran au intrat în toate casele. Mai sunt încă multe de făcut; e mai greu cu criza mondială; mai avem de tras, dar ceva mă face optimist: nu se poate ca această lectie asară să roditoare, efortul de fiecare cenz să nu ducă la un sfîrșit fericit. Piramidele noastre își arată pretutindeni siluetele mîndre. Si atunci o altă imagine, de demult, îmi revine în minie; mă aflam în piața Republicii cînd se schimba garda de la Palatul regelui. Pleceșe Maiestatea Sa și poporul aduseșe la cîrmă un suveran în muncitorilor și țărînilor. Erau în acei balconi cîteva bărbați, cam sîngaci, fără șerietate vechilor suverani, slulind multimea. Invinșeseră comunități și se instaurase Republica. Cîteva domisoare de neam și cîteva răzicîți politici cîrliau pe la colțuri. Ei nu înțelegeau ce avea să urmeze, au priceput-o tirzului sau foarte tirzului. Secera și ciocanul nu era numai o emblemă, era punctul de foc care declanșase energia neostoie ale Revoluției românești...

MEMORIA ANILOR, MEMORIA FAPTELOR, MEMORIA OAMENILOR

Se spune că patria începe cu locul natal al fiecăruia dintre noi. E un adevăr de-o simplitate și trănietate tulburătoare. Orici ani s-ar așeza în vârsta noastră, oriunde ne-am afla, trăiește viguros în noi imaginea casei părintești. Strada sau ulița copilăriei. Copacul care ne-a ajutat să fim mai aproape un pic de cerul tuturor anotimpurilor. Miresmele inconfundabile ale văzduhului. Ori-zonturile dragi, care au măsurat dintotdeauna, cu răsăritul și apusul soarelui,

lungimea de undă a aspirației noastre. Iată, s-au strâns în suna Republicii 36 de ani. Jubileu aflat sub semnul tinerității fără bătrânețe a patriei socialiste, intrată cu adevărat într-o nouă tinerete mai ales după Congresul al IX-lea al partidului. Timp de mari energii creatoare, timpul unor împliniri fără egal, strins legat în conștiința națiunii de numele și neobosită activitate desfășurată, în fruntea partidului și a țării, de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Cum se înfățișează, în această clipă de sărbătoare, locul natal din care, pentru cei aproape douăzeci și trei de milioane de cetățeni, începe țara lor de cîntec și dor, Republica Socialistă România? Care sînt înnoirile demne de cronică nouă ce o scriem în drumul nostru „spre comunism în zbor?”. Memoria anilor, memoria faptelor și, deopotrivă, memoria oamenilor au adunat, în timp, aceste răspunsuri. Să facem publice cîteva dintre ele.

Privim cu mîndrie la chipul de azi al patriei

Furnalul 4, din vatra siderurgiei gălățene, are — ca toate furnalele țării — evenimentele lui consemnate riguros în Jurnalul de funcționare. După ce clișiva ani buni a dat patriei riuri de fontă, i-a venit rîndul la o cură de geriatric industrială: repararea capitală. În acest sfîrșit de decembrie și de an, echipa lui Traian Voicu zorea din urmă, aici, ziua unul nou eveniment: repriminderea fiicării. Clipă echivalentă cu startul spre alte riuri de fontă.

— Traian Voicu, știți ce era pe locul acestui furnal, în 1947?

— Cîmp rol, ce altceva?

— Într-o altă noștre, cuvîntul „gol” ar putea probabil să treacă neobservat. Acum însă e încărcat de sensuri. Mucia asta de deal n-a fost în urmă cu aproape patru decenii clișii de puțin generoasă cu recoltele agreste. Degeaba au aflat oamenii pe aici, pe undeva, în pămint, chipul zeiței Ceres. Lanurile tot sărace rămăseerți în destiul lor ce părea de necîntîi.

— Unde erați la 30 Decembrie 1947, tovarășe Voicu?

— Eram de gardă, la uzinele „Malaxa”. Reabiliza aveva nevoie de brațul nostru, muncitoresc, să o apere.

Traian Voicu rostește un adevăr curat și intrat în istorie. Îl rostește, tîmna? Nu, cel din generația lui au și făcîr acest adevăr pe măsura istoriei. Cu ei a început anul unu al Republicii. Fapt demn și fundamental pe tovară biografă acestei generații.

— Ce ați făcut în acești 36 de ani, tovarășe Voicu?

— Am construit.

Dacă s-ar întocmi un top al verbor conjugate în acest spațiu de timp, probabil că verbul a construit ar ieși pe primul loc. Simbolurile din stema țării noastre au venit de-a gata. Ele au acoperire în muncă eroică, tenace a poporului liber și stăpîn pe soarta sa, hotărî să transpună pe harta țării, la scara unu pe unu, strategia cuceritoare a Partidului Comunist Român privind înflorirea patriei. Anul unu al Republicii a început pe schele și, pe măsură ce opera s-a desăvîrșit, alte schele s-au ridicat și se ridică, potrivit aspirației noastre spre progres continuu.

— Unde ați început munca de constructor, tovarășe Voicu?

— La Hunedoara.

Hunedoara anilor de reconstrucție — dragostea statornică a oamenilor

afiați acum între cincizeci și saizeci de ani! Traian Voicu a început acolo cu seria furnalelor. I-au venit în ajutor și foștii brigadieri de la Salva-Vișeu ori de pe santerul național din Lunca Prutului. Hunedoara va da și ea brigadieri pentru Bicoz, pentru Arges, apoi pentru Partide de Fier, pentru Rîul Mare, pentru vatra de foc a Galațiului. De la furnale, Traian Voicu a trecut să construiască aglomerările. Apoi oțelărie. Cetele de metal fierbinte, aite de necesar. Republicii, metal intrat în structura de dezvoltare a patriei, s-a născut și din mînie lui Traian Voicu.

— La Galați cînd ați venit, tovarășe Voicu?

— În ziua cînd a început să se turne temelia furnalului 1.

— Se strîsesse ultima recoltă de porumb pe aceste locuri. Se pregătea prima recoltă de fontă pe aceste locuri. Recoltă pregătită în cele mai mari furnale ale țării, a căror sarjă de debut a avut loc în prezenta tovarășului Nicolae Ceaușescu.

— Ați construit continuu, pînă la furnalul 6?

— Continu. Și după fiecare furnal construit îmi dădeam seama cîi mi-am mai crescut copiii.

— Cum privește un constructor la ceea ce lasă în urmă, tovarășe Voicu?

— Cu mîndrie. Asta pentru că, în primul rînd, consulește pentru că, în al doilea rînd, pentru că își leagă viața de ceea ce face.

Cuprîns de mîndria celui care construiește pentru țară, Traian Voicu, în fiecare concediu îl duce pe toți ai lui în „Dacia” și-l duce la Hunedoara, să le arate cum și-a petrecut el tineretea. Acolo, strălucind în fața copiilor, amintiri și pentru întreaga lui familie, nu numai pentru el.

— Dar aici, la Galați, unde se produce de circa 25 de ori mai mult oțel față de cîi elabora întreaga Romînie în 1938 i-ați adus vreedă pe ai dumneavoastră?

— Soția lucrează și ea în combinat, așa că nu mai e cazul să o aduc eu. Cel mare a lucrat și el aici, înainte de a-și începe viața de student. Iar pe cel mic îl aduc deseori. Cu aiti mai puțin cu cîi invitat la un liceu cu profil industrial și-l prînde bine.

Patria începe de la ceea ce dorez pentru patrie. Începe de la ceea ce lasă moștenire urmașilor.

„ce se vede” și noua brutărie. Apoi, cîmîntul cultural. Și scoile — pentru că sînt acum la Năruja șase școli cu treapta întâi de liceu agro-industrial.

— Să privim și acolo, în spatele primăriei, ne îndemnă. După ce trecem de spital, ajungem pe coasta aceea de deal, la secția de prelucrare a lemnului. Lîngă ea, secția de covoare. Lucrează la covoare și mîrii iscusite de la Pallin, Nistorescu ori Vrancea, localități apropiate de Năruja. Fac treabă bună de vreme ce covoarele de Năruja „merg” nu numai în țară, ci și în export. Aș mai putea continua călătoria asta, cîi mi place, dar zic că mult mai important e să vedem cum s-au ivit toate acestea, în anii Republicii.

— Cum s-au ivit?

— Printr-o muncă făcută cu trageri de inimă. Munceam noi și înainte, dar nu eram în stare să aglomîm niciun mic drum de mîal de care duceam lipsă. Acum, tot poporul muncește pentru țara lui și traul lui mai bun, și este la mîntea oricui că asta se vede de cum pătrund într-un sat ori oras, într-o casă de om.

Cu trageri de inimă a muncit și Toader A. Popescu la C.A.P. pînă la vremea pensionării. Trageri de inimă spre mîntea și acum la cei 72 de ani ai săi. Toamna îl vezi

mereu prezent la strînsul fiului, cu brigada. Copiii lui sînt și ei oameni așezați pe la casele lor: Victor, tehnician la Borzești, Aneta, operatoare chimistă la Măreșești, Toma, lăcătuș mecanic la Combinatul de prelucrare a lemnului din Poșșani, Costică, primar la Nistorescu.

— Într-o carte apărută acum 40 de ani, se prezice că „Vrancea va deveni în puține decenii un cîmînt cultural și raspozilor populari din Vrancea. Conștanții noștri au venit cu 17 premii de la ultima faună pe țară a Festivalului național „Cîntarea Romîniei”. Viața noastră, de azi, o viață cu fruntea sa, pentru tot omul muncii, se însoțește cu tradițiile frumoase de cîntec și joc, cu obiceiuri recuete peste veac. Pentru că țara începe pentru noi cu lucrurile acestea, cu oamenii de aici, cu frumoasele tradiții lăse nouă moștenire de către înaintași, cu vremurile de azi, prietene omului.

Viața — apărută clipă de clipă

Ioan Laza, corespondentul nostru pentru județul Bihor, și-a ales drept interlocutor pe Gavril Curtea, medic, șef de secție la Spitalul unitar de copii. Zidurile acestui edificiu impunător — cea mai mare unitate spitalicească de acest fel din țară — pe care patina vremii n-a apucat să-și pună amprenta, încălă în prima sebară:

— Ce era aici, în decembrie 1947, tovarășe doctor?

— Margine de oras, grădini de zarzavat.

Răsfoim carnetul de reporter: margine de oras și grădini de zarzavat și pînă acum 18 ani. Apoi, a început ofensiva construcției și aici. Între primele atîcîi spitalului de copii. De jur împrejur s-au încheat unul dintre cele mai elegante cartiere de locuit ale Oradei.

Un oras în oras, care adăpostea în apartamentele sale mai bine de 50.000 de locuitori. Totul s-a împlinit în mai puțin de două decenii ale Republicii. Ultimele două decenii, cele mai dinamice din istoria țării.

— Ce amintire păstrați zilei de 30 Decembrie 1947?

— Eram student la Facultatea de medicină din Cluj-Napoca. Venisem acasă, în vacanță. La Marghita. O comuna modestă pe atunci. Acolo am aflat de marea bucurie a țării, proclamarea Republicii. Și de cîi ori sărbătorim ziua Republicii, cîndul mă duce automat la imaginea de atunci a locului natal.

Imaginea de atunci a locului natal? Cum bine s-a spus: o comuna modestă. Ca atîtea așezări ale Romîniei, incremente în apoiere, într-un timp ostil omului. Imaginea de azi a Marghitei? A ceea ce înseamnă progres, confort, confort, încălăminte, subsanabile pentru mijloace auto. Nu-i un destîn singular. Băluș ori Slobozia, Reghin sau Băileștiul, Pașcaniul sau Macinul, Săcele ori Titu, ca să nu înțimipare cîteva așezări cum de aceeași talie, au cunoscut aceeași frumoasă înflorire în anii Republicii. Potrivit strategiei dezvoltării aflate în centrul politicii partidului, țara s-a împlinit armonios pe tot cuprînsul ei.

— Cum a început munca dv. de medic?

— Confruntîndu-ne cu multe din plîgile sociale ale vechiului regim. Nu-i deloc o figură de stil „medicai”. Să ne amintim: Republica

a fost nevoită să preia și greșna moștenire din domeniul sănătății publice. Tuberculoza, pelagra, malarîa și multe altele secerau încă numeroase vieți.

— Ce știti din copilăria mai tîneră despre un asemenea debut profesional?

— Că o bună parte din aceste boli mai pot fi înlătite doar în tratate de medicină.

— Ori în cele peste 2.000 de pagini tipărite sub semnătura dv.

— Munca în acest modern spital oferă într-adevăr bune condiții pentru oricine are pasiunea cercetării, a perfecționării profesionale. Aș adăuga că sînt obligații de medic și, deopotrivă, obligații morale.

— Un cuvînt despre dotarea tehnică a spitalului în care lucrați?

— Ca unitate etalon pe țară, se-nțelege că are și o dotare corespunzătoare. Nu întîmplător aici la noi se țîn multe cursuri de perfecționare, cursuri pe teme de medicină socială cu participare internațională etc.

Din nou, apel la memoria carnetului de reporter: fată de 1948, potrivit statisticilor, mortalitatea infantilă în această parte a țării a scăzut de peste 5 ori. Și încă un fapt: dacă în primul an al Republicii în vacanță de romani și maghiari. Personal țîn foarte mult să se știe acest lucru.

— De ce?

— Pentru că este un adevăr al acestor ani, cel care muncim, ne-am înțeles întotdeauna în limba muncii — așa cum a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — de-am fost români, maghiari, germani. Și știți ce ne-a legat pe toți, de la începutul începutului, de cînd trăim și muncim aici, în locul nostru natal?

— Ce anume?

— Dragostea pentru Romînia. Și munca pentru Romînia. Pe munca asta unită se bazează egalitatea în drepturi a tuturor cetățenilor patriei.

Amîntea Interlocutorul nostru cum a înflorit locul lui natal în anii Republicii. Dezvoltarea armonioasă a tuturor zonelor țării, cu deosebire după Congresul al IX-lea al partidului — iată unul din stîlpii de rezistență ai acestei egalități. Argument: județe cum sînt Covasna, Harghita, Sălaj, Mureș, Bihor, Satu Mare, Alba, Bistrița-Năsăud, în care trăiesc și muncesc români, maghiari, germani, județe care au împărțit soarta de înapoierie în trecut cu alte locuri ale Romîniei, s-au dezvoltat în ultimele două decenii în ritmuri trepidante.

O privire în biografia acestui om ni se pare extrem de semnificativă pentru o largă categorie de oameni ai muncii cuprînsi în acest vast proces de dezvoltare. Debutul său în cîmpul muncii se produce ca muncitor necalificat. Invatînd, dobîndeste o calificare. Ca mii și milioane de muncitori — fără deosebire de naționalitate — vrea să învețe mai mult, să se perfecționeze. Face liceul la seral, după orele de muncă. Nu s-a oprit aici, cum nu s-au oprit mii și mii ca el: a terminat Facultatea de științe economice.

— Într-un cuvînt, m-am „lizat cum am socotit că mă țîn” — ne puterile, fără vreo orelăste.

— Copii aveți, tovarășe Aneta?

— Am o fată. Abia ce-a terminat liceul de chimie.

— Unde locuțiți?

Republica cetățenilor egali în drepturi

Balazs Arpád, de la Combinatul chimic Tîrnăveni, județul Mureș, îl declară corespondentului nostru, Georgehe Giurgiu, chiar acolo, pe platforma industrială a orașului:

— Anii Republicii și societate drept cei mai frumoși ai vieții mele.

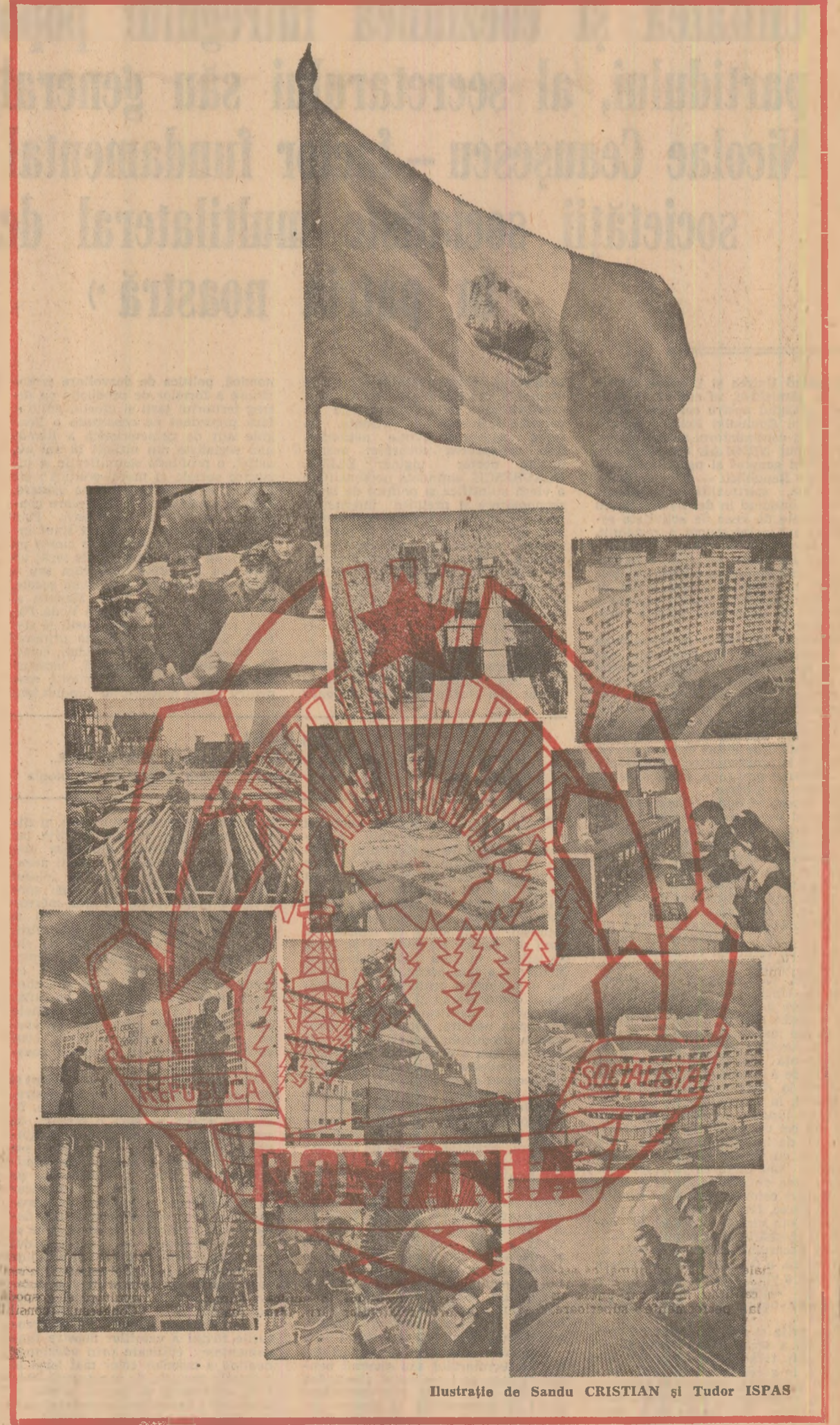
— Ce anume le-a dat această frumusețe?

— Ceea ce s-a întîmplat și cu locul meu natal, și cu viața mea.

Uneori oamenii reușesc să cuprîndă în puține cuvînte un destîn întreg. Ca Balazs Arpád, Fiu de muncitor, îl urmează pe tatăl său și începe munca în anii războiului, ca necalificat. Viață grea, pentru tot ce ca el, indiferent că te numești Ion, Arpád ori Johann.

— Descrieți Tîrnăveniul din decembrie 1947.

— O localitate în care toate străzile erau înguste, îngheșute. Cu

Ilustrație de Sandu CRISTIAN și Tudor ISPAS

Lecția despre locul natal — lecție despre Romînia

sărăcăcioase case de muncitori trăind în mari lipsuri. Apartamente precum cele din blocurile de azi? Un vis prea îndepărtat.

— Dar aici, pe această platformă industrială, ce se afla în anul proclamării Republicii?

— Oricum, nu... o platformă industrială. Tot Tîrnăveniul număra atunci mai puțin muncitori decît lucrează azi în modernul nostru combinat. Acum? Priviți!

— Privim peisajul industrial din orasul chimistilor. Coloane arzînt sfîldind înălțimile. Uzina de carbon de bariu, uzina de carbon de sodiu... Cuptoarele pentru carbid... Fabrica de acid formic și oxalic, instalația de crolită — aflate la statură productivă. Da, s-a înnoit din temelii și locul natal al lui Balazs Arpád. Nu numai ca peisaj industrial.

— Priviți orașul. Cu noile lui cartiere: „Nicolae Bălcescu”, „Victor Babeș”, „Seuca”... Ridicate cu mîinile noastre de muncitori — români și maghiari. Personal țîn foarte mult să se știe acest lucru.

— De ce?

— Pentru că este un adevăr al acestor ani, cel care muncim, ne-am înțeles întotdeauna în limba muncii — așa cum a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — de-am fost români, maghiari, germani. Și știți ce ne-a legat pe toți, de la începutul începutului, de cînd trăim și muncim aici, în locul nostru natal?

— Ce anume?

— Dragostea pentru Romînia. Și munca pentru Romînia. Pe munca asta unită se bazează egalitatea în drepturi a tuturor cetățenilor patriei.

Amîntea Interlocutorul nostru cum a înflorit locul lui natal în anii Republicii. Dezvoltarea armonioasă a tuturor zonelor țării, cu deosebire după Congresul al IX-lea al partidului — iată unul din stîlpii de rezistență ai acestei egalități. Argument: județe cum sînt Covasna, Harghita, Sălaj, Mureș, Bihor, Satu Mare, Alba, Bistrița-Năsăud, în care trăiesc și muncesc români, maghiari, germani, județe care au împărțit soarta de înapoierie în trecut cu alte locuri ale Romîniei, s-au dezvoltat în ultimele două decenii în ritmuri trepidante.

O privire în biografia acestui om ni se pare extrem de semnificativă pentru o largă categorie de oameni ai muncii cuprînsi în acest vast proces de dezvoltare. Debutul său în cîmpul muncii se produce ca muncitor necalificat. Invatînd, dobîndeste o calificare. Ca mii și milioane de muncitori — fără deosebire de naționalitate — vrea să învețe mai mult, să se perfecționeze. Face liceul la seral, după orele de muncă. Nu s-a oprit aici, cum nu s-au oprit mii și mii ca el: a terminat Facultatea de științe economice.

— Într-un cuvînt, m-am „lizat cum am socotit că mă țîn” — ne puterile, fără vreo orelăste.

— Copii aveți, tovarășe Aneta?

— Am o fată. Abia ce-a terminat liceul de chimie.

— Unde locuțiți?

cu întreaga clasă, aceste realități?

— Desori...

— Și care este reacția elevilor de azi?

— La orele de geografie ori de educație morală cîntărească, cînd deschid geamul clasei și fac lecția pe viu, evocînd ce era odinioară pe bulevardul cutare ori în locul blocului cutare, cite un scolar nu-și poate stăpîni mirarea: „Chiar așa?!” „Da, chiar așa, le spun. Am trăit într-un asemenea oras care nu mai e cum a fost, și-ți bine că nu mai e cu mizeria și tristetea lui de atunci. Mirarea lor este, totuși, îndreptată. Cum s-a-și imagineze copilul de opt sau nouă ani, prin fereastră deschisă a clasei, vechile maghernite cînd lui i se înfățișează blocurile din Piața Gării, Rovine, Dezobriiri, Calea Bucureștilor, cartiere înălțate în Craiova, în anii Republicii? Cum s-a-și imagineze elevul de șapte-ori ani că au existat cîndva analfabete, cînd azi tot poporul este știutor de carte, cînd azi, în anul 36 al Republicii, fiecare al patriei cetețean al țării învată?”

— Si astfel, lecția despre primenierea locului natal devine, de fiecare dată, lecția despre uriasa și fundamentală înnoire a patriei socialiste.

Cineva spunea însprînat că „Pămintul nu l-am moștenit de la părinți, ci îl avem împrumutat de la copiii noștri”. Parafrazînd, putem spune că patria o avem împrumutată de la conștinții noștri. Și sîntem dator să o facem mai frumoasă, să le-o înapoierim urmașilor mai bogată și mai înfloritoare. Asta cum învătătoare din Craiova în cel 36 de ani, zi de zi, la catedră — și atîta! — alții ca ea — a știut să a-prîndă și să țînă mereu vie flacăra acestei aspirații de înălțatori patriotism.

— Am aiti, în Tîrnăveni, un apartament la care nici nu visam în decembrie 1947. Mă rog, atunci ni se părea peste puteri să străbatem drumul pînă la împlinirile de azi.

— Pentru că tot aiti pomenit de drumuri: ce-si dorește un om ca în viața sa să străbată drumul de muncă?

— Să fie pace, să ne ducem la capăt lucrurile începute. Să muncim cu toții, după puteri, pentru continua înflorire a Romîniei, Republica cetățenilor egali în drepturi care, umăr la umăr, nu tremuiea vîntului mai bune de azi și de mîine.

Pagină realizată de Ilie TANĂSACHE și corespondenții „Scînteia”

1983 - un an de mari înfăptuiri din anii Republicii

Convingătoare demonstrație a voinței de largă cooperare a României socialiste cu toate țările lumii, Tîrgul internațional București, ajuns anul acesta la a XI-a ediție, reprezintă, totodată, o elocventă expresie a potențialului creator al industriei românești, ilustrînd grăitor, prin marea număr de acorduri, contracte și alte înțelegeri comerciale convenite în fiecare an, capacitatea de export a țării noastre în cele mai diverse și moderne ramuri

Republica, vatra noastră de aspirații și rodnice împliniri, sărbătorește astăzi 36 de ani de existență, constituții durabil în tot atîtea trepte de zidire neîntreruptă a socialismului și comunismului pe pămîntul României.

Privim cu mîndrie chipul de azi și cu încredere pe cel de mine al patriei, din virful acestui an intrat definitiv pe poarta mare a istoriei. Moment de amplă și emoționantă sinteză și, în același timp, de prospectare lucidă, științifică și temerară a viitorului. Strîns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și în cursul anului pe care-l lăsăm peste puțin timp în urmă am înfăptuit adînci prefaceri revoluționare, menite să schimbe radical înfățișarea țării și viața oamenilor. Acum, la cumpăna dintre ani, vom consemna laconic: producția industrială și agricolă a sporit considerabil, noi și moderne întreprinderi au intrat în circuitul productiv, în timp ce zeci de mii de apartamente și-au primit beneficiarii; au fost create zeci și zeci de mii de noi locuri de muncă, a sporit venitul național și a crescut auzul nostru național, am dat patriei noi izvoare de forță. Republica se înalță mîndră și înfloritoare prin munca neostenită a fiilor ei.

Un an, deci, în care semnele bune ce-

anunțau s-au dovedit pline de roade, pentru ca noul an — 1984 — pe care-l întîmpinăm acum să arate semne și mai bune pe calea ridicării bunăstării întregului popor. Știm bine că stă în puterile noastre să realizăm cu succes mărețele obiective pe care ni le-am propus: să făurim o economie modernă, de înalt nivel tehnic, de mare productivitate și eficiență și vom face totul pentru ca Republica să fie tot mai prosperă, tot mai înfloritoare, iar viața noastră tot mai bună.

Avem certitudinea acestor împliniri pentru că de noi depind. Exigențele acestei ascensiuni în viitorul comunist al națiunii ne cer să muncim și să conducem mai bine, să ne unim și mai puternic în jurul partidului, să unim într-un singur șuvoi toate forțele noastre, pentru a urca noi trepte pe calea progresului economic și social al Republicii Socialiste România.

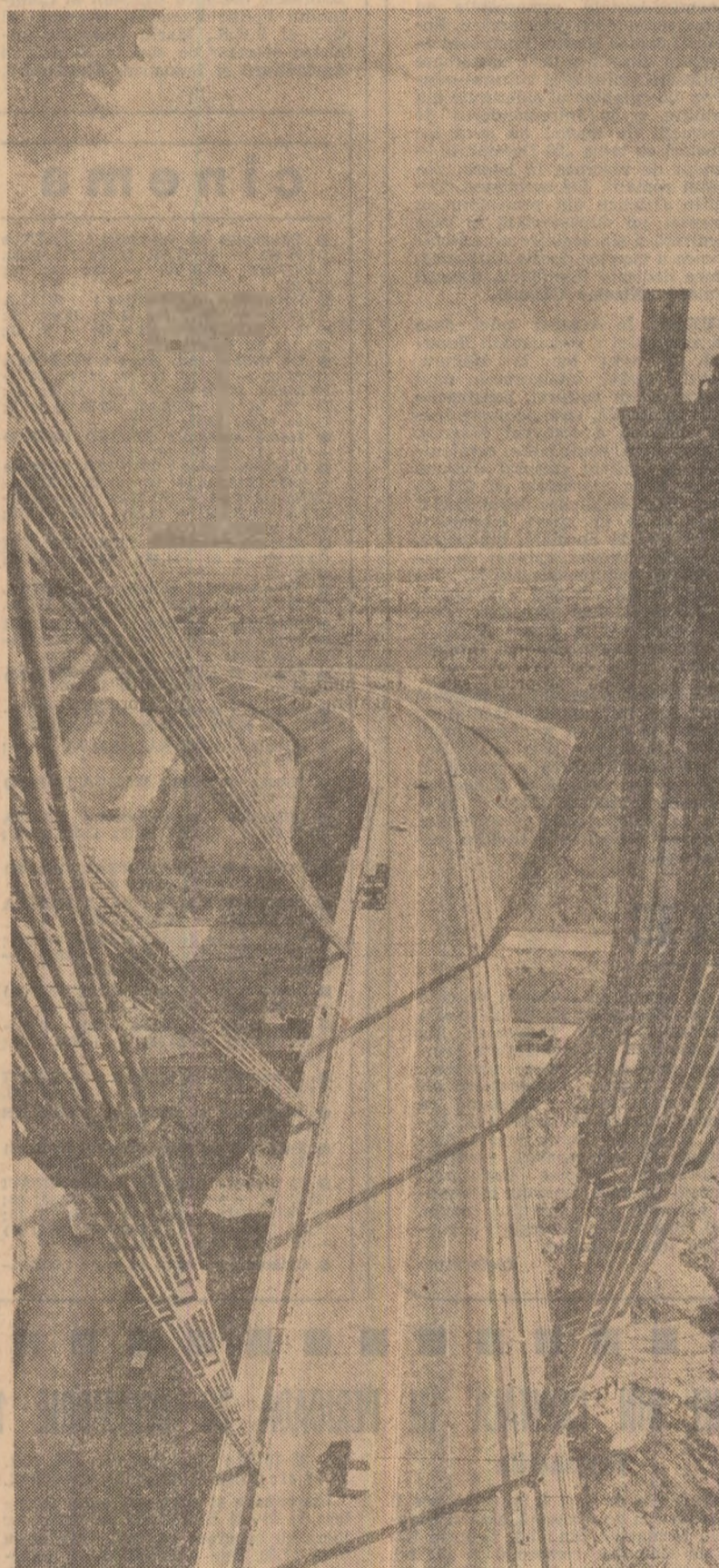
Sînt numeroase realizările obținute de oamenii muncii din industrie, de pe șantiere și ogoare în acest an și în primii trei ani ai cincinalului. Din marea raport al țării, acum, la ora bilanțului, vă propunem un succint tur de orizont, demonstrînd convingător ceea ce poate să realizeze un popor harnic, strîns unit în jurul partidului, liber și stăpîn deplin pe destinele sale, producător, proprietar și beneficiar a tot ce înfăptuiește.

Programul de folosire rațională, cu înalt randament, a pămîntului, de irigații, desecări și combatere a eroziunii solului se înscrie, prin prevederile sale și prin realizările obținute, în ansamblul măsurilor inițiate de partid pentru continua dezvoltare și modernizare a agriculturii. Experiența bună de la Stațiunea experimentală din Perleni, județul Vaslui, unde s-au efectuat ample lucrări de combatere a eroziunii solului, s-a extins în 35 de județe

Fie Tîrgu Mureș, Bacău, Vaslui, Pitești sau Rimnicu Vilcea, aceste impunătoare ansambluri arhitectonice exprimă aceeași bogată realitate: creșterea necontenită a civilizației materiale și spirituale a întregului nostru popor. Sîntem datori cu o precizare: imaginea pe care o admirăm a fost surprinsă pe bd. Nicolae Titulescu din Capitală. (Fotografia de jos — stînga)

Data complet în funcțiune în cursul acestui an, magistrala I a celei mai rapide și încăpătoare artere de transport în comun — metroul bucureștean — măsoară în prezent 25,1 km, avînd 16 stații în zonele de absorbție a unor intense fluxuri pietonale. La extremitățile sale, două mari platforme industriale: „23 August” și „IREMOAS”. (Fotografia de jos — dreapta)

Remarcabilă efigie a unei epoci de intense și cutozătoare construcții, „arcul rutier” de la Agiea în lungime de 269 metri, unul din cele 7 poduri care leagă între ele nordul și sudul Dobrogei, străbătută de capodopera hidro-tehnicii românești, Canalul Dunăre-Marea Neagră, se distinge prin eleganța soluției și soliditatea execuției

Fotografiile paginii: Sandu CRISTIAN

REPUBLICĂ, măreață vatră

URARE

Să trăiești,
Să vecuiești
Cît oamenii din povești,
Neam al meu, cu doina-n glas
Și cu doru-n suflet ars,
Cu-omenia în pridvor,
Cu inima dor din dor,
Dăruiță tuturor
Cînd îți vin cu gînduri bune
Din oricare colț de lume.

Să trăiești,
Să vecuiești
În cuvinte românești
Ca-n cetatea munților,
Fără grija porților,
Străjuite și păzite
De coloane infinite,
Legănate-n rapsodii
Toamna la cules de vii,
Ferecate an de an
În verb eminescian.

Neam al meu din vremi bătrîne
Cu balade de la stîne,
Prinse-n bunde și-n cojoj,
Înfrîiț cu alții-n joc,
În muncă și-n hărnicie,
În frumoasa Românie,

Să trăiești,
Să vecuiești,
Tot mereu să-nțineresti
Și să fii stăpîn pe țară
În eternă primăvară,
Legea-ți fie omenia
Și durata: veșnicia!

Ion Dodu BĂLAN

CUVÎNTUL PARTIDULUI

Cuvîntul spus voință ni-i și faptă,
Partid, erou ce crești din trunchiul țării,
Cînd glasul tău spre comunism ne-ndreaptă
Sub steagul libertății și-nălțării!

Voința ta chează-ți de victorii
Spre noi succese-n muncă biruind,
Cînd drumul ne arăți spre înalte glorii
Cu tricoloru-n frunte și în gînd!

Și-n glas de pace lumii cînd vorbești
Chemînd la fericire și-armonie,
Tu cel mai drept partid te dovedești
Născut din cinste și din omenie!

Ion C. ȘTEFAN

VICTORIA REPUBLICII

Fiorul stîrpei noastre din vaduri milenare,
Ne-nvăluie asemeni unui străbun vestmint.
Cu vrednicia muncii cuprîndem larga zare,
Îndătînînd prin vreme supremul legămînt.

Am dăruiț elanuri din dragoste de țară
— Columne ca mărețul, voltaic curcubeu —
Împropătînd în fapte pe cei care luptară,
Și-n amintiri și-n doine șoptite tot mereu.

Înflăcărări suite, spirale, în baladă
Și izbucniri cum frunza în vajnici stejari.
Călăuziți de-a pururi de-un dor fără tăgadă,
Noi cronici scriu-embleme-victoriile mari.

Și toate printr-o trudă de OMUL dăruiț
Destinului acestui popor legat de glie,
Aureolînd cu focul virtuților sporit,
Aici lingă Danubiu, o nouă ROMÂNIE!

Octav SARGEȚIU

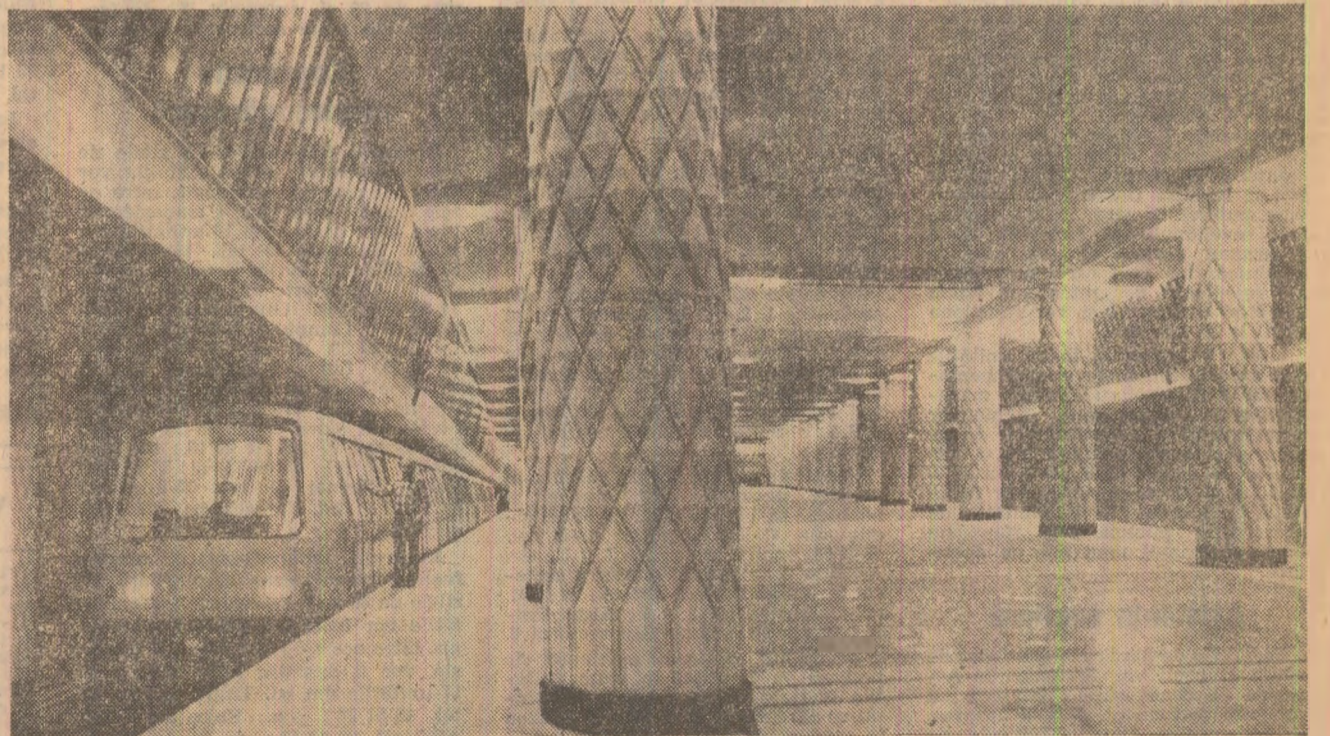
LA MULȚI ANI, ȚARĂ!

La mulți ani, Țară, la mulți ani, Lumină,
Cîtorită de dragostea muncitorească!
Cu strămoșii venim, și cu urmașii
Să-ți colîndăm cerul, să ne trăiască!

La mulți ani, Țară, la mulți ani, Libertate!
Pentru doinele noastre, ceteră haiducească.
Dîntre oameni venim, cei mai mindri,
Să-ți colîndăm timpul, să ne-nflorască!

La mulți ani, Țară, la mulți ani, Hărnicie,
În zidul lumii-flacăra românească.
Cu credința venim, a mai binelui,
Să-ți colîndăm visul, să ne domnească!

Victoria MIHĂILEANU

INTERUL TOVARĂȘULUI

NICOLAE CEAUȘESCU

acordat ziarului iugoslav „Borba“

(Urmare din pag. 1)

le-am denumit noi — ce sa apărut în societatea românească, unele disproporții în dezvoltarea unor ramuri ale economiei naționale. Am înaintat larg, pe un front întins — și am înaintat mult. În această înaintare — și facem totul pentru a oprii — înfruntăm spre catastrofă, spre distrugerea lumii.

După părerea noastră, este necesar să se oprească amplasarea rachetelor americane în Europa, să se realizeze tratativele de Geneva, să se realizeze tratativele de Geneva, să fie reluate tratativele de Geneva, în vederea realizării unui acord între cele două părți. În asemenea acord trebuie să ducă la eliminarea rachetelor cu rază medie de acțiune și să deschidă calea eliminării complete a armelor nucleare din Europa și din întreaga lume.

Avind în vedere că armele nucleare se amplasază în țări europene, că ele privesc întreaga Europă, considerăm că este necesar ca toate țările continentei să participe pe activ la realizarea unui acord între cele două părți. Țările europene nu pot sta deoparte și nu pot lăsa numai cele două mari puteri nucleare să hotărască soarta Europei. Noi considerăm că Europa trebuie să-și asume direct răspunderea pentru existența, pentru pacea și viitorul popoarelor ei.

Ținând seama de existența blocurilor militare, avem în vedere că țările din cadrul lor să aibă un rol mai activ, să participe mai direct la negocieri, ajutând în acest fel cele două mari puteri nucleare să ajungă la un acord corespunzător. În propunerile pe care România le-a formulat în ultimul timp am subliniat și faptul că țările europene pot să aibă, de fapt, un rol hotărâtor, pentru că, renunțând să primească rachetele cu rază medie de acțiune pe teritoriul lor, vor determina până la urmă un acord.

Din acest punct de vedere, noi considerăm că perioada următoare are un rol hotărâtor în ce privește cursul evenimentelor pentru o lungă perioadă de vreme, pentru trecerea reală la dezarmare, și în primul rând la dezarmarea nucleară. Următoarea perioadă este deci hotărâtoare pentru asigurarea viitorului civilizată și a întregii lumi.

De aceea considerăm că sint necesare întărirea conlucrării între toate statele europene și ale întregii lumi, intensificarea activității mișcărilor pentru pace de pretutindeni. Dar — repet — este necesar ca însuși oamenii politici, conducătorii de state și de guverne să acționeze în spiritul răspunderii pentru viitorul popoarelor și a întregii omenități și să contribuie la înăltarea pericolului deosebit de grav care s-a creat.

INTREBARE: Rămânți să îngerez hotărârile României privind înghetarea cheltuielilor militare în anul 1985, la nivelul anului 1982?

RĂSPUNS: În bugetul pe care l-am adoptat pentru anul 1984 am prevăzut menținerea cheltuielilor militare la nivelul anului 1982. Considerăm că înghetarea cheltuielilor militare de către toate statele și apoi trecerea la reducerea lor au o mare însemnătate în ce privește limitarea curselor înarmărilor, trecerea la dezarmare. În același timp, aceste măsuri ar avea și o mare importanță economică, avind în vedere cheltuielile uriașe — de peste 600 de miliarde dolari — care se fac pe plan mondial și care impun tuturor statelor să aloce din buget sume tot mai mari, unele în vederea înarmării, altele în scopul apărării. Deci se impune ca și în acest domeniu să se desfășoare acțiune hotărâtoare din partea tuturor popoarelor și statelor, în vederea realizării unor măsuri de oprire a cheltuielilor militare și de trecere la reducerea lor.

Avind în vedere situația creată, vom analiza, cu prilejul bugetului pe 1985, dacă situația ne va permite să alocăm și în 1985 aceeași sumă sau dacă va trebui să mărim cu ceva cheltuielile militare, întrucât va depinde însă nu de voința României, pentru că voința noastră de a reduce cheltuielile militare este fermă, ci de evoluția situației în Europa și în lume, de rezultatele ce se vor obține în oprirea curselor înarmărilor nucleare, a înarmărilor în general. Sperăm să avem condițiile necesare de a nu crește nici în 1985 cheltuielile militare și, în general, să se ajungă la situația de a se trece la reducerea lor.

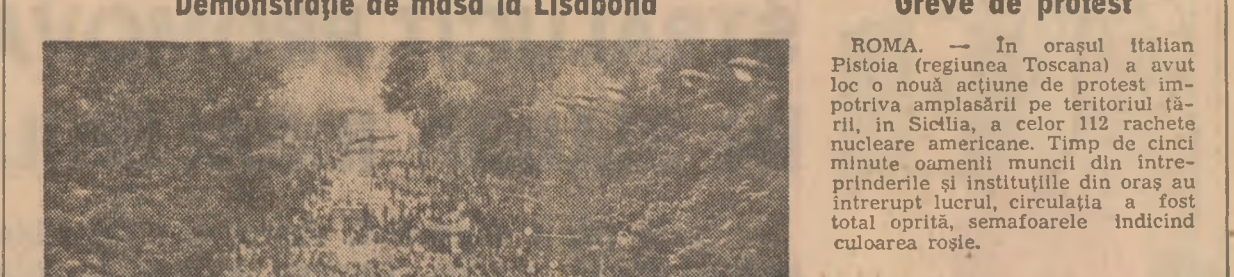
INTREBARE: Sint cunoscute eforturile și propunerile dumneavoastră pentru realizarea unor noi relații în Balcani. Vă pronunțați pentru o colaborare multilaterală în acest spațiu, în spiritul documentului de la Helsinki, pentru identificarea de noi cîți și forme pentru înțelegerea în Balcani și, pe plan mai larg, în Mediterana, astfel ca ele să devină zone ale păcii și înțelegerii, lipsite de arme nucleare. Care sint rezultatele acestor eforturi și care sint perspectivele, în acest sens?

RĂSPUNS: Într-adevăr, România a acționat și acționează cu toată hotărârea în direcția îmbunătățirii relațiilor cu toate țările din Balcani. Doresc să menționez, cu multă satisfacție, că relațiile României cu toate aceste țări sint bune, cu unele — în care și Iugoslavia — chiar foarte bune.

S-au obținut o serie de rezultate pozitive în domeniul dezvoltării unei colaborări multilaterale între țările din Balcani. Au avut loc o serie de întâlniri multilaterale — este adevărat, la nivel de experti — pe probleme economice, probleme energetice, ale transporturilor și altele. Urmează, în curând, la începutul anului viitor...

VIAȚA INTERNAȚIONALĂ

Glusul ferm al popoarelor împotriva înarmărilor racheto-nucleare, pentru dezarmare și pace

Demonstrație de masă la Lisabona

Greve de protest ROMA. — În orașul italian Pistoia (regiunea Toscana) a avut loc o nouă acțiune de protest împotriva amplasării pe teritoriul țării, în Sicilia, a celor 112 rachete nucleare americane. Timp de cinci minute oamenii muncii din întreprinderile și instituțiile din oraș au intrerupt lucrul, circulația a fost total oprită, semafoarele indicind culoarea roșie.

„Sprirea arsenalelor atomice agravează pericolul de război“

BERNA. — Potrivit datelor obținute în cadrul sondajului de opinie realizat de un grup de sociologi elvețieni, majoritatea populației țării consideră că cea mai importantă problemă contemporană este problema de excluderea curselor înarmărilor și asigurarea păcii. Din datele publicate în legătură cu acest sondaj rezultă că o înfrângere deosebit de estă proclamată de excluderea curselor înarmărilor ce determină creșterea pericolului unei conflagrații cu consecințe incalculabile pentru întreaga omenire.

Acțiuni energice pentru oprirea instalării rachetelor nucleare

Intensificarea mișcării pentru pace în Belgia. Trecerea la amplasarea noilor rachete americane cu rază medie de acțiune „Perishing-III” este în actualul impreguraj internațional și în situația care s-a creat în Europa — această reuniune poate avea un rol foarte important în adoptarea de măsuri concrete în direcția diminuării înarmărilor, a întăririi încrederii, a înfăptuirii dezarmării, ceea ce va putea exercita o influență puternică asupra evoluției generale. Sintem hotărâți să participăm la această reuniune și să ne aducem contribuția la realizarea unor asemenea obiective.

INTREBARE: Tovarășii președinte, prietena exemplară și buna vecinătate între România și Iugoslavia reprezintă elemente deja verificate în practică. Ambele părți însă au subliniat permanent că este posibilă și necesară o colaborare multilaterală și în domeniul securității și al dezvoltării economice și în cooperare. În situația cînd și una, și alta din cele două țări fac eforturi pentru învingerea unor dificultăți economice, pentru rezolvarea unor probleme, se au în vedere unele proiecte comune mai mari?

RĂSPUNS: Relațiile și colaborarea dintre România și Iugoslavia sint, întru-adevăr, foarte bune. Au subliniat, nu o dată, că ele constituie un exemplu de relații între două țări socialiste vecine. Această colaborare își are originea în trecutul îndepărtat, în tradițiile de secole ale conlucrării și luptei popoarelor noastre pentru independență, pentru înăltarea domeniului, pentru dezvoltarea economico-socială independentă.

Florennes — tabără a păcii. Așa cum se știe, potrivit hotărârii N.A.T.O., din decembrie 1979, un număr de 48 de rachete de croazieră ar urma să fie desfășurate pe pământul Belgiei. Această hotărâre a stîrnit indignarea hotărâtă a unor largi straturi ale populației. Deaiaf, formațiile politice care au susținut la guvernare de atunci s-au ferit să se analizeze în scris...

RĂSFIND PRESA STRĂINĂ

s.U.A.: În perspectiva adîncirii unor probleme complexe ale dezvoltării economico-sociale

Recent, ziarul „WASHINGTON POST”, sub titlul „O agendă urgentă și impresionantă pentru cei ce vor fi aleși în 1984”, a publicat un comentariu în care, pornind de la situația actuală a economiei americane, de la agravarea deficitului bugetar, evidențiază dificultățile ce vor trebui surmontate în anii următori.

După cum este cunoscut, dezvoltarea economiei S.U.A. este puternic marcată de povara imenselor cheltuieli militare — numai în 1983 cheltuielile pentru înarmări ridicându-se la uriașă sumă de 230 miliarde dolari, pentru anii următori fiind prevăzute noi creșteri și mai accentuate.

Aceste cheltuieli, legate de extinderea înarmărilor racheto-nucleare, reprezintă principala sursă a creării unor gigantice deficite — anul acesta de aproape 200 miliarde dolari — care afectează sub multiple forme economia americană. Relevind persistența acestora, precum și implicățiile lor sociale, în articol se spune:

Chiar dacă refuzarea va continua, administrația va fi confruntată în acest deceniu cu un deficit ce va pune în umbră pe toate celelalte din istoria postbelică a țării. Deficitul anual al bugetului federal se va situa chiar de la început între 100 și 200 miliarde dolari.

Referindu-se la raportul direct între sporierea cheltuielilor militare și creșterea deficitului, cotidianul american subliniază că redresarea situației va impune opțiuni politice dureroase. Se arată că acestea vor implica reducerea programelor sociale, de ocrotire a sănătății și a altor programe interne, sporierea impozitelor.

Chiar și fără aceste decizii dureroase, sint șanse ca țara să fie confruntată cu rate ale dobînzilor atât de mari, încît vor prejudicia acele sectoare ale economiei care au nevoie de credite, afectînd și sfera comercială. Aceasta va prejudicia capacitatea de export și va împulsiona, de fapt, importurile, ceea ce va reduce numărul locurilor de muncă și va face să scadă profiturile.

Aceasta va face parte dintr-o importantă campanie în politica comercială. Va veni curînd timpul cînd guvernul va trebui să facă o opțiune hotărâtoare: oare Statele Unite tre-

le-am denumit noi — ce sa apărut în societatea românească, unele disproporții în dezvoltarea unor ramuri ale economiei naționale. Am înaintat larg, pe un front întins — și am înaintat mult. În această înaintare — și facem totul pentru a oprii — înfruntăm spre catastrofă, spre distrugerea lumii.

După părerea noastră, este necesar să se oprească amplasarea rachetelor americane în Europa, să se realizeze tratativele de Geneva, să se realizeze tratativele de Geneva, să fie reluate tratativele de Geneva, în vederea realizării unui acord între cele două părți. În asemenea acord trebuie să ducă la eliminarea rachetelor cu rază medie de acțiune și să deschidă calea eliminării complete a armelor nucleare din Europa și din întreaga lume.

Avind în vedere că armele nucleare se amplasază în țări europene, că ele privesc întreaga Europă, considerăm că este necesar ca toate țările continentei să participe pe activ la realizarea unui acord între cele două părți. Țările europene nu pot sta deoparte și nu pot lăsa numai cele două mari puteri nucleare să hotărască soarta Europei. Noi considerăm că Europa trebuie să-și asume direct răspunderea pentru existența, pentru pacea și viitorul popoarelor ei.

Ținând seama de existența blocurilor militare, avem în vedere că țările din cadrul lor să aibă un rol mai activ, să participe mai direct la negocieri, ajutând în acest fel cele două mari puteri nucleare să ajungă la un acord corespunzător. În propunerile pe care România le-a formulat în ultimul timp am subliniat și faptul că țările europene pot să aibă, de fapt, un rol hotărâtor, pentru că, renunțând să primească rachetele cu rază medie de acțiune pe teritoriul lor, vor determina până la urmă un acord.

Din acest punct de vedere, noi considerăm că perioada următoare are un rol hotărâtor în ce privește cursul evenimentelor pentru o lungă perioadă de vreme, pentru trecerea reală la dezarmare, și în primul rând la dezarmarea nucleară. Următoarea perioadă este deci hotărâtoare pentru asigurarea viitorului civilizată și a întregii lumi.

De aceea considerăm că sint necesare întărirea conlucrării între toate statele europene și ale întregii lumi, intensificarea activității mișcărilor pentru pace de pretutindeni. Dar — repet — este necesar ca însuși oamenii politici, conducătorii de state și de guverne să acționeze în spiritul răspunderii pentru viitorul popoarelor și a întregii omenități și să contribuie la înăltarea pericolului deosebit de grav care s-a creat.

INTREBARE: Rămânți să îngerez hotărârile României privind înghetarea cheltuielilor militare în anul 1985, la nivelul anului 1982?

RĂSPUNS: În bugetul pe care l-am adoptat pentru anul 1984 am prevăzut menținerea cheltuielilor militare la nivelul anului 1982. Considerăm că înghetarea cheltuielilor militare de către toate statele și apoi trecerea la reducerea lor au o mare însemnătate în ce privește limitarea curselor înarmărilor, trecerea la dezarmare. În același timp, aceste măsuri ar avea și o mare importanță economică, avind în vedere cheltuielile uriașe — de peste 600 de miliarde dolari — care se fac pe plan mondial și care impun tuturor statelor să aloce din buget sume tot mai mari, unele în vederea înarmării, altele în scopul apărării. Deci se impune ca și în acest domeniu să se desfășoare acțiune hotărâtoare din partea tuturor popoarelor și statelor, în vederea realizării unor măsuri de oprire a cheltuielilor militare și de trecere la reducerea lor.

INTREBARE: Sint cunoscute eforturile și propunerile dumneavoastră pentru realizarea unor noi relații în Balcani. Vă pronunțați pentru o colaborare multilaterală în acest spațiu, în spiritul documentului de la Helsinki, pentru identificarea de noi cîți și forme pentru înțelegerea în Balcani și, pe plan mai larg, în Mediterana, astfel ca ele să devină zone ale păcii și înțelegerii, lipsite de arme nucleare. Care sint rezultatele acestor eforturi și care sint perspectivele, în acest sens?

RĂSPUNS: Într-adevăr, România a acționat și acționează cu toată hotărârea în direcția îmbunătățirii relațiilor cu toate țările din Balcani. Doresc să menționez, cu multă satisfacție, că relațiile României cu toate aceste țări sint bune, cu unele — în care și Iugoslavia — chiar foarte bune.

S-au obținut o serie de rezultate pozitive în domeniul dezvoltării unei colaborări multilaterale între țările din Balcani. Au avut loc o serie de întâlniri multilaterale — este adevărat, la nivel de experti — pe probleme economice, probleme energetice, ale transporturilor și altele. Urmează, în curând, la începutul anului viitor...

proiectelor de a se instala pe pământul olandez unele din cele mai perfecționate mijloace de distrugere. Partidul Muncii, Partidul Comunist și socialistii, radicalii au criticat cu vehemență în forul legislativ decizia guvernamentală, în timp ce mili de demonstrații erau prezente în afara clădirii parlamentului. Reprezentanți ai municipiilor din 267 localități — între care Haga și Amsterdam — s-au reunit pentru a elabora un program național împotriva rachetelor, a curselor înarmărilor, pentru dezarmare.

Organizații pacifiste precum „Primarii Olandezi împotriva amplasării pe teritoriul țării a rachetelor de croazieră americane”, Comitetul unit „Opriți cursa înarmărilor nucleare”, „Consiliul inter-bisericesc pentru pace” se bucură de o audiență tot mai largă, relevată deaiaf de marea demonstrație desfășurată la 29 octombrie și la care au participat peste 300 000 de persoane. Crearea unui consiliu național al mișcării antiracheto-nucleare — organism de coordonare a acțiunilor organizate la diferite niveluri pentru promovarea păcii, — exprimă dorința de conjugare a tuturor forțelor componente ale luptei împotriva primejiei nucleare, pentru a cuprinde în rîndurile sale pe toți cei cărora le este scumpă pacea și pe opun sporiți arsenalelor militare.

Fără a menționa explicit cauza economică și perturbărilor — respectiv alocarea de fonduri gigantice pentru înarmări, în detrimentul sectoarelor productive și cerințelor sociale — în articol se spune: De două decenii, țara a aminorat importanta investiții naționale în infrastructură. Nota de plăd pentru îmbunătățirea necesare în transporturi, ameliorările în sistemul sanitar și în combaterea poluării este aproape la fel de mare ca datorita națională, dar este mai urgentă. La fel de importante sint necesitățile din domeniul educației, care nu au fost satisfăcute. Din fericire, dezbaterea privind educația a început. Dar ea nu a abordat încă asemenea probleme de fond cum sint nevoia de educație, de pregătire și de opțiuni serioase în această perioadă de rapide schimbări pe piața forței de muncă. Problema — cum să se asigure calitatea educației, în condiții de echitate, și căruia sector guvernamental îi revine rolul decisiv pentru aceasta — nu a fost încă rezolvată.

Am avut însă în vedere și faptul că, între cele două războaie mondiale, în multe țări s-a instaurat dictatura fascistă, că însăși noțiunea de dictatură a devenit pentru multe popoare expresia lipselor de drepturi, a politicii de dominație și asurire a altor popoare. De aceea, ținînd seama de transformările din România, în direcția condițiilor internaționale, am considerat că este necesar să tragem concluziile corespunzătoare și să renunțăm la o țeză care a avut la un moment dat rolul său, dar care — ca și o spunem deaiaf — pe parcurs, a fost deosebit de fatigă de ceea ce au gândit clasicii, de ceea ce au gândit Marx și Engels și chiar de ceea ce a gândit Lenin.

Noi construim socialismul în condițiile cînd clasa muncitoare este clasa conducătoare a societății; dar ea nu acționează singură, ci în alianță și în strînsă unitate cu țărănimii, cu intelectualitatea, practic cu toate categoriile sociale ale societății. Construim socialismul nu în condițiile limitărilor, ci ale dezvoltării — continuă a formelor democratice de participare a maselor populare la conducerea tuturor sectoarelor de activitate.

Dacă m-aș refer la noile forme democratice de conducere în România, ar trebui să subliniez mai întîi faptul că am realizat un cadru larg de participare a clasei muncitoare, a tuturor claselor și categoriilor sociale la conducerea tuturor sectoarelor de activitate. Avem, în toate unitățile, consilii muncitorești — cu organe de conducere deosebite. Adunările generale ale consiliilor muncii au devenit organele supreme de hotărâre în care oamenii muncii din toate sectoarele dezmă și hotărâsă asupra tuturor problemelor privind dezvoltarea economico-socială a țării.

Am creat un sistem larg, pe plan național, de participare la conducerea societății — mă refer la Congresul oamenilor muncii, la Congresul agriculturii, care se țin din cînd în cînd și are reședințe fixe de peste 11 000 de oameni. Mă refer, de asemenea, la Consiliul Național al Oamenilor Muncii, ales în congres — care cuprinde peste 1 500 de oameni — la Consiliul Național al Agriculturii — de asemenea, cu 1 100 de oameni — ca organe ce hotărâsă asupra activității și dezbate toate problemele politice interne și externe a statului nostru. Avem un Congres al consilierilor populare, care alege, de asemenea, o Cameră a consilierilor populare, ca organ legislativ care hotărâsă asupra tuturor problemelor privind dezvoltarea teritoriului a țării. Avem un Consiliu al Culturii și Educației Socialiste, un Congres al culturii, un Congres al învățămîntului și alte forme prin care, realmente, toate categoriile de oameni ai muncii participă activ la adoptarea deciziilor privind dezvoltarea țării, politica internă și externă a statului nostru.

Desigur, s-au dezvoltat și formele democratice ale statului, aîit în ce privește Marea Adunare Națională, cîit și organele locale. Toate acestea au dus la o transformare largă, democratică a statului nostru — și dau și conținutul tezei privind statul democratic muncitoresc, revoluționar.

INTREBARE: Criza economică mondială a afectat majoritatea țărilor și nu a ocilit nici țara dumneavoastră. Care sint consecințele acestei crize și ce măsuri întreprinde România pentru diminuarea influenței ei?

RĂSPUNS: Într-adevăr, criza economică mondială a lovit — așa putea să spună — toate țările lumii — ea putea să aibă o măsură mai mare, altceva întîr-o măsură mai mică. Mai cu seamă, ea a afectat mult situația țărilor în curs de dezvoltare, a dus la mărirea decalajelor dintre țările bogate și sărace. Aș adăuga însă la aceasta și politica financiară și, în deosebi, politica dobînzilor excesiv de înalte, care au avut și continuă să aibă un rol deosebit în accentuarea crizei economice și în înăltarea situației țărilor în curs de dezvoltare.

Este adevărat că și în România criza economică a avut o serie de influențe negative: dar, așa cum am menționat la Conferința Națională a partidului, la aceasta trebuie adăugate și unele contradicții — cum

este adevărat că și în România criza economică a avut o serie de influențe negative: dar, așa cum am menționat la Conferința Națională a partidului, la aceasta trebuie adăugate și unele contradicții — cum

Tricolorul - stindard al păcii

O POLITICĂ DE ÎNALT PRESTIGIU ȘI UNANIMĂ PREȚUIRE, STRĂLUCIT PROMOVATĂ DE PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU, ÎN SLUJBA IDEALURILOR SUPREME DE PACE, LIBERTATE, PROGRES

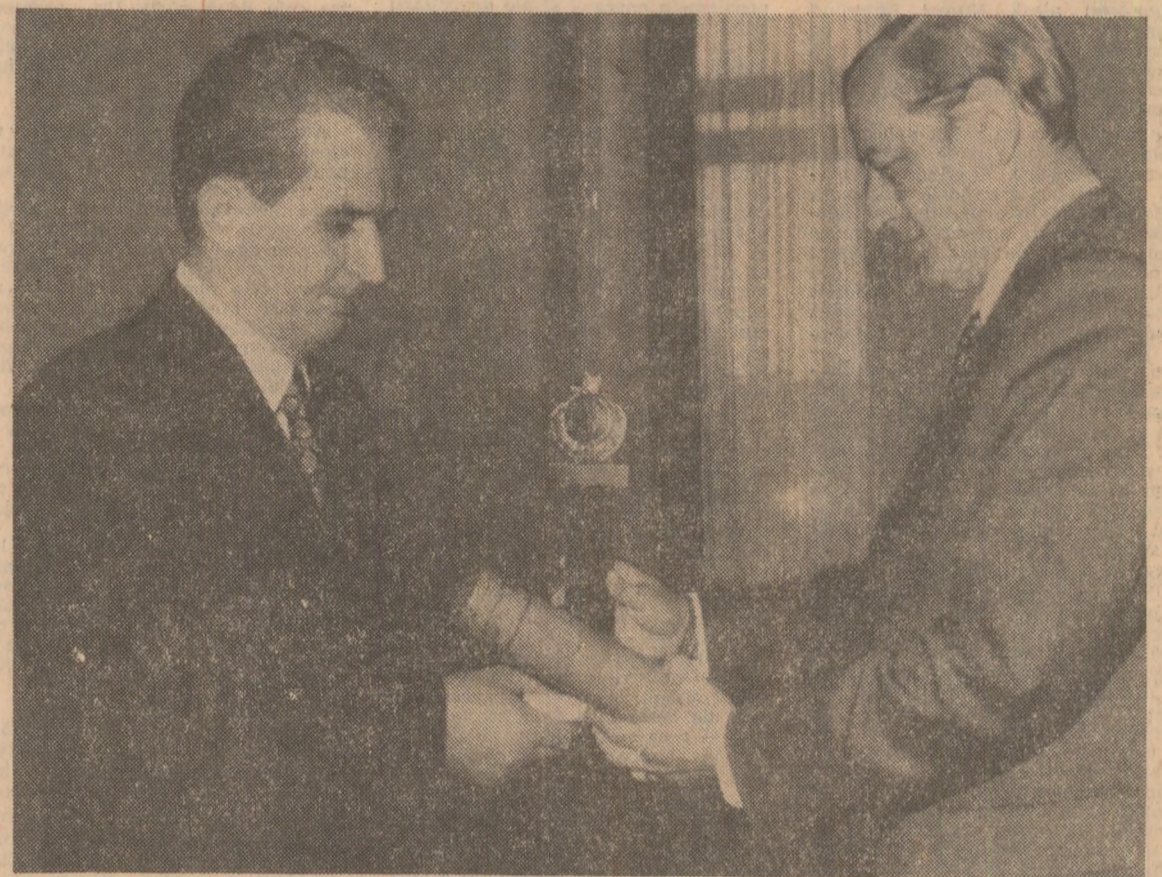
„Pe plan mondial, România desfășoară o activitate consecventă și activă pentru pace, independență națională și colaborare cu toate statele lumii, fără deosebire de orientare socială. Datorită acestei politici, care corespunde pe deplin intereselor supreme ale patriei, țara noastră se bucură de un binemeritat prestigiu internațional, are prieteni pe toate meridianele planetei“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Cei 36 de ani care au trecut de la actul istoric al proclamării Republicii sînt ani în care poporul român și-a afirmat plinul virtuții creatoare, prin munca sa liberă, plină de abnegație, edificînd o patrie mai presus de tot ce au visat generațiile de înaintași. Astăzi, România ocupă în conștiința lumii un loc de cinste datorită, deopotrivă, prefacerilor revoluționare pe plan intern, care au dus la transformări radicale în viața economică, socială și politică, la ridicarea țării pe trepte de civilizație socialistă meru mai înalte, ca și dimensiunilor istorice ale demersurilor întreprinse în domeniul vieții internaționale

pentru apărarea păcii și întărirea securității popoarelor, pentru asigurarea dreptului imprescriptibil al fiecărei națiuni la dezvoltare suverană, liberă și independentă. Acest salt istoric, care a dus la sporierea fără precedent a prestigiului țării pe plan mondial, este nemijlocit legat de strălucita activitate a secretarului general al partidului, președintelui Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ctitor și promotor al întregii politici interne și externe a României socialiste, prodigioasă personalitate politică a lumii contemporane,

care se bucură de o înaltă prețuire și stimă pe toate meridianele. În prezent, cînd situația internațională a devenit mai gravă ca oricînd, Republica Socialistă România, prin glasul președintelui ei, își reafirmă cu putere voința de a face totul pentru a contribui la înlăturarea primejdiei nucleare ce planează asupra omenirii, pentru diminuarea incordărilor, pentru edificarea unei lumi a păcii și securității, în care fiecare popor să-și poată consacra eforturile dezvoltării de sine stătătoare pe calea progresului și bunăstării.

ÎNALTĂ STIMĂ ȘI CONSIDERAȚIE PE TOATE MERIDIANELE LUMII

Activitatea neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru promovarea cauzei păcii, independenței și colaborării internaționale se bucură pretutindeni în lume de înaltă apreciere, de profundă stimă și considerație. Cele peste 100 de ordine, medalii, titluri și alte distincții acordate șefului statului român, precum și înaltele aprecieri formulate cu prilejul ceremoniilor de înmînare a acestor distincții sau cu alte prilejuri, ca și cele peste 130 titluri de volum consacrate vieții și operei șefului statului român, apărute peste hotare — se constituie într-un strălucit omagiu adus contribuției de însemnată excepțională a țării noastre, a președintelui Nicolae Ceaușescu la făurirea unei lumi a păcii, dreptății și progresului.

„Atitudinea exemplară și admirabilă a președintelui României“

„Ca unul care ați cunoscut onorile războiului și nedreptății, ați putut aprecia valoarea imensă pe care umanitatea trebuie să o acorde păcii și, totodată, faptul că nu se poate vorbi despre pace dacă nu se întreprind gesturi concrete pentru edificarea sau salvagardarea ei. Devenind profund conștient de acest imperativ, n-ați încetat o clipă să adresați apeluri opiniei publice pentru construirea etapelor păcii în Balcani, în Europa și în lumea întreagă. Această atitudine este într-adevăr exemplară și admirabilă“.

Emile van Huynegem, președintele Institutului de relații diplomatice din Bruxelles, cu prilejul înmînării „Diplomei de onoare“ și „Premiului internațional al relațiilor diplomatice“ conferite de Institut

„Una din cele mai importante personalități ale epocii noastre“

„Importanta contribuție a președintelui Nicolae Ceaușescu la lupta pentru destindere, pentru pace, pentru reducerea înarmărilor și în primul rînd a înarmărilor nucleare, lupta dumeavoastră pe toate meridianele lumii, pentru o nouă ordine economică — această luptă v-a consacrat drept una din cele mai importante personalități ale epocii noastre“.

Andreas Papandreu, primul ministru al Republicii Elene

„Militant de seamă pentru pacea lumii“

„Tovarășul Nicolae Ceaușescu, eminent conducător al poporului român, militant de seamă al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, desfășoară o amplă activitate internațională ca militant pentru pacea lumii“.

Kim Ir Sen, secretar general al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, președintele R.P.D. Coreene

„Rolul președintelui Nicolae Ceaușescu în promovarea dialogului contemporan“

„Un rol important și semnificativ în promovarea păcii în lumea contemporană l-a constituit faptul că dumeavoastră v-ați pronunțat cu consecvență pentru o politică a dialogului în lichidarea focarelor de tensiune internațională, pentru eliminarea folosirii forței sau amenințării cu forța în reglementarea diferendelor internaționale, pentru respectarea suveranității și integrității teritoriale a tuturor statelor, pentru neamsec în treburile lor interne, pentru promovarea cooperării internaționale, căutînd realizarea unei păci durabile și drepte între națiuni“.

S. A. Moïd, ambasadorul Pakistanului la București, cu prilejul conferirii „Medaliei jubiliare pakistaneze „Quaid-I-Azam“

„Prezență activă în toate sferele de acțiune ale O.N.U.“

„Avînd posibilitatea să vorbesc cu președintele Nicolae Ceaușescu, am constatat în cit de mare măsură Domnia Sa personal, guvernul român sînt atașat Națiunilor Unite. Este o satisfacție pentru mine să aduc mulțumiri unei personalități ca președintele Nicolae Ceaușescu pentru contribuția atît de activă, constructivă și energică adusă în toate sferele de activitate ale O.N.U.“.

Javier Perez de Cuellar, secretar general al Organizației Națiunilor Unite

„Dovada unei înalte competențe“

„În perioada în care am lucrat în guvernul american m-am convins nemijlocit că toate acțiunile internaționale ale României și ale președintelui ei au făcut dovada unei înalte ținute politice și a unei înalte competențe în problemele internaționale, a unei activități ireproșabile pe care puțin țări și puțin oameni politici din lume pot să le realizeze“.

Helmut Sonnenfeldt, fost asistent al secretarului de stat al S.U.A.

„Indemnuri de o puternică forță constructivă“

„În aceste momente de tensiune, cînd angrenajul înarmărilor este puternic pornit și atît de amenințător, atitudinea președintelui Nicolae Ceaușescu este impresionantă. Concepția sa, unitară și cuprinzătoare, are o mare forță constructivă. Apreciez în mod deosebit la președintele Ceaușescu poziția sa fermă, independentă, intransigentă și consecventă cu care apără o cauză fundamentală. Președintele Ceaușescu se dovedește a fi un om de stat care se simte răspunzător de soarta poporului său și a lumii. Chemările sale pun în gardă întreaga lume asupra pericolelor care o amenință și o îndeamnă la acțiuni corespunzătoare“.

Jean Peuch, președintele grupului de prietenie Franța-România din Senatul francez

AMPLU DIALOG INTERNAȚIONAL

A devenit o constantă, un element caracteristic al vieții politice internaționale dialogul permanent pe care România socialistă, președintele Nicolae Ceaușescu l-a dezvoltat în toți acești ani și îl dezvoltă continuu cu toate celelalte țări. Un rol hotărîtor în impulsivitatea relațiilor externe ale țării noastre, în promovarea înțelegerii și colaborării dintre state l-au avut vizitele istorice întreprinse de-a lungul anilor de tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în țări de diferite orientări sociale și de pe toate continentele, convorbirile purtate și înțelegerile realizate la cel mai înalt nivel deschînd perspective tot mai rodnice dezvoltării ansamblului relațiilor internaționale ale țării noastre.

● Președintele României a întreprins peste 190 de vizite oficiale în țări din Europa, Africa, Asia, America Latină și America de Nord.

● Cu acest prilej sau cu prilejul vizitelor întreprinse în România de șefi de stat și de guvern din alte țări au fost încheiate 21 de tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuală sau de prietenie și cooperare, peste 100 declarații solenne și declarații comune și au fost semnate sau adoptate 254 comunicate comune.

● Expresie a unei largi deschideri internaționale, România socialistă întreține în prezent relații diplomatice cu 139 de state, față de numai 67 în 1965 și 25 în anul proclamării Republicii (graficul de mai jos). Totodată, țara noastră realizează schimburi economice și comerciale cu 150 de țări de pe toate continentele.

● Partidul Comunist Român întreține raporturi de colaborare cu 89 de partide comuniste și muncitorești, cu 53 de partide socialiste și social-democrate și 66 de partide și forțe politice de guvernămînt, organizații și mișcări de eliberare națională.

Pentru înlăturarea primejdiei racheto-nucleare, pentru apărarea păcii, a vieții

Apărarea păcii, salvagardarea vieții pe glob, eliminarea primejdiei nucleare, apărarea dreptului suprem al oamenilor și popoarelor la viață, la existență liberă și demnă constituie ideea de frontispiciu, obiectivul fundamental al politicii externe a României socialiste, promovate cu nesăbuită energie de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

● Pornind de la situația deosebit de gravă creată în prezent, abordînd cu înaltă răspundere cea mai acută problemă a actualității, România, președintele Nicolae Ceaușescu au prezentat un ansamblu de propuneri concrete, realiste pentru eliberarea continentului nostru și a lumii întregi de primejdia unei configurații nucleare pustitoare: — oprirea amplasării noilor rachete americane în Europa occidentală și a realizării măsurilor de răspuns amânate, de Uniunea Sovietică; — reluarea cit mai curînd a tratatului de la Geneva, în scopul realizării unui acord de natură să ducă la stabilirea unui echilibru al forțelor militare la un nivel cit mai scăzut; — organizarea unei întîlniri consultative a miniștrilor afacerilor externe ai țărilor membre ale N.A.T.O. și ai statelor participante la Tratatul de la Varșovia;

— paralel cu tratativele de la Geneva, să-și desfășoare lucrările o comisie consultativă a țărilor membre ale celor două blocuri militare, eventual cu participarea tuturor țărilor europene;

— organizarea unei întîlniri la nivel înalt sovieto-americane.

● Ca urmare a unei inițiative a României, Adunarea Generală a O.N.U. a proclamat „Deceniul dezarmării al Națiunilor Unite 1970-1980“.

● Raportul O.N.U. privind „Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor“ a avut ca bază o inițiativă românească.

● Un larg ecou a avut prezentarea la Națiunile Unite a documentului intitulat „Poziția României în problemele dezarmării, în primul rînd ale dezarmării nucleare, și în instaurarea unei păci trinitice în lume“ (1975).

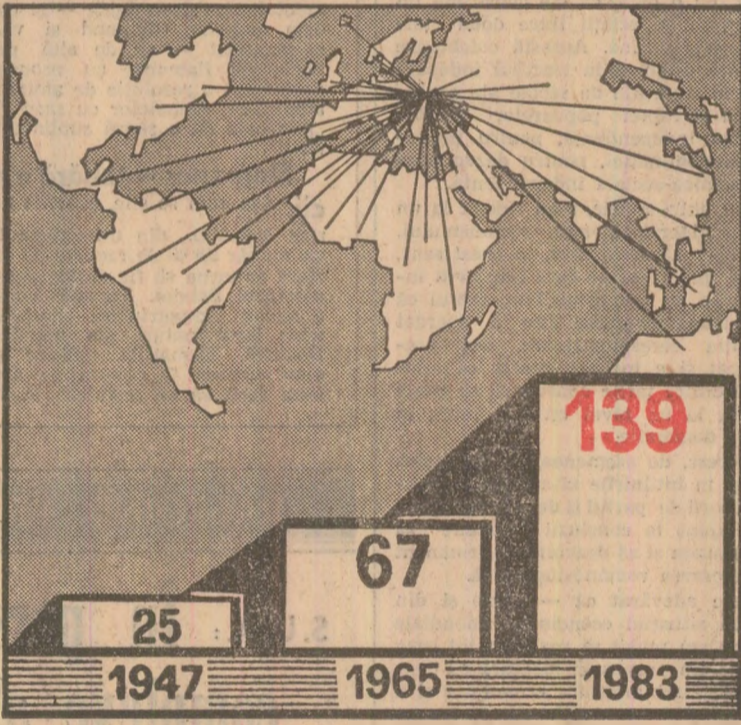
● Cu prilejul primei sesiuni speciale a O.N.U. consacrate dezarmării (1978) a fost elaborat și publicat documentul „Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Comunist Român privind poziția României în problemele dezarmării, și în primul rînd ale dezarmării nucleare“, iar la cea de-a doua sesiune specială a O.N.U. (1982) a fost prezentat documentul „Poziția și propunerile României cu privire la problemele dezarmării“.

● Îmbinînd vorba cu fapta, România a redus consecutiv timp de trei ani, în mod unilateral, cheltuielile militare și a hotărît ca pînă în 1985 aceste cheltuieli să rămîină la același nivel.

● La actuala sesiune a O.N.U., Adunarea Generală a adoptat proiectul de rezoluție inițiat de România privind înghețarea și reducerea bugetelor militare.

● România atribuie o mare însemnată creării de zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii, militează pentru transformarea Peninsulei Balcanice într-o zonă a prieteniei, colaborării, buneii vecinătăți și a conviețuirii pașnice, fără arme nucleare.

● Participantă activă la reuniunea de la Madrid, țara noastră a propus convocarea unei conferințe pentru măsuri de încredere și de securitate și pentru dezarmare în Europa, propunere care constituie tema viitoareii reuniuni ce va avea loc în ianuarie 1984 la Stockholm.

Pentru soluționarea diferendelor pe cale pașnică, prin tratative

Una din ideile fundamentale, stăruitor promovată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de România socialistă, este aceea a soluționării litigiilor dintre state pe cale pașnică, prin tratative, incomparabil de preferat distrugerilor și suferințelor generate de confruntări armate.

● Președintele Nicolae Ceaușescu a formulat multiple inițiative și a avansat numeroase propuneri concrete pentru reglementarea conflictelor din diverse părți ale lumii — din Asia de sud-est și sud-vest pînă în Orientul Mijlociu și Apropiat, și din Africa pînă în America Centrală.

● La inițiativa României, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat în 1982 „Declarația privind reglementarea pașnică a diferendelor internaționale“.

● În scopul creșterii rolului O.N.U. în soluționarea problemelor internaționale, România a propus crearea unei comisii permanente pentru bune oficii, mediere și conciliere, pentru reglementarea diferendelor și prevenirea conflictelor între state. La actuala sesiune a O.N.U., Adunarea Generală a adoptat rezoluția prezentată de România, împreună cu alte 32 de țări, în această problemă.

● România sprijină încheierea unui Tratat universal de nerecursare la forță în relațiile internaționale și a propus încheierea unei înțelegeri europene pentru nerecursarea la forță.

În sprijinul dreptului fiecărui popor la dezvoltare independentă

Președintele Nicolae Ceaușescu, analizînd cauzele crizei economice care afectează toate statele lumii, ale decalajelor dintre țările în curs de dezvoltare și cele dezvoltate care generează consecințe atît de dramatice asupra vieții a două treimi din populația planetei, a elaborat o concepție unitară, științifică, pentru soluționarea gravelor probleme economice-sociale care confruntă omenirea, pentru instaurarea unei noi ordini economice internaționale.

● La sesiunea extraordinară a Adunării Generale a O.N.U. din septembrie 1975, țara noastră a avansat documentul intitulat „Poziția României cu privire la instaurarea unei noi ordini economice internaționale“.

● Ca o expresie a largului ecou al propunerilor românești la Națiunile Unite, a fost creat, la propunerea României, împreună cu alte state în curs de dezvoltare, Comitetul plenar al O.N.U. pentru noua ordine economică internațională.

● În numele președintelui României, la o VI-a sesiune a U.N.C.T.A.D., desfășurată la Belgrad în 1983, a fost prezentat un amplu program concret de măsuri — de la eradicarea oricărui bariere

din calea comerțului pînă la reglementarea problemelor financiare și de credit internațional, de la necesitatea stabilirii unor raporturi juste între prețurile materiei prime și cele ale produselor industriale la accesul larg al tuturor statelor la cuuceririle științei și tehnicii moderne — toate vizînd asigurarea lichidării subdezvoltării, progresul tuturor națiunilor lumii.

● Țara noastră a propus reducerea cu 10-15 la sută a bugetelor militare, sumele astfel eliberate urmînd a fi utilizate în proporție de 30-50 la sută pentru concretizarea unor programe economice-sociale în statele în curs de dezvoltare.

„Pentru triumful rațiunii“

„Pace în locul războiului, rațiunea în locul violenței, consensul în locul constringerii, binele tuturor în locul egoismului fiecăruia, conviețuirea în armonie cu noile popoare eliberate de exploatare și care se ridică pentru eliberarea totală de orice dominație. Aceasta este în esență gîndirea, viața și acțiunea unui om, a lui Nicolae Ceaușescu, președintelui poporului român“.

Prof. dr. Giovanni Battista Bonelli, președintele Institutului de relații internaționale din Roma, la conferința Medaliei de aur și jubiliare a Institutului